

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

N. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθῆνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Οὐλίκης Κόλλινς, μεταφράσεις Χαρ.
Ἀννίνου. (Συν). — Ἡ ΔΕΣΦΟΙΝΑ ΜΟΝΕΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά (Συνέχεια
τῆς «Βασιλίσσης Μαργῶ»). — ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΨΙΑ, διήγημα, μετάφρ. Π. Α Βάλδης.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτέα:

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν κατ' ἐπαρχίαις 6.
Ἐν τῇ ἑσπερίᾳ φρ. χρυσῶ 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΙΛΑΔΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.

Ἡ κυρία Φόσκου εἶχε μεταβῆ νὰ κατασκοπεύσῃ. (Σελ. 67).

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΛΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μεταφράσεις Χαραλάμπους Ἀννίνου

[Συνέχεια τῶν προηγούμενων φύλλων.]

Ζ

19 Ἰουνίου. Τὰ χθесινὰ περιστατικὰ
ἐπ' ἐμοὶ προσιδοποιοῦν, ὅτι ἔπρεπε ν' ἀναμένω
τὸ βράδιον ἄλλα σημαντικώτερα
καὶ τραχύτερα. Ἀκόμη δὲν ἔληξεν ἡ ση-
μερινὴ ἡμέρα καὶ συνέβη ἤδη ὅ,τι χεῖρι-
στον ἠδύνατο νὰ συμβῆ.

Κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ἐμοῦ καὶ τῆς
Λαύρας ὑπολογισμοὺς ἐπιστεῦομεν, ὅτι ἡ

Ἄννα Κάδερικ εἶχε φθάσει χθὲς εἰς τὴν
καλύβην παρὰ τὴν λίμνην μετὰ μεσημ-
βρίαν, περὶ τὴν δευτέραν καὶ ἡμίσειαν.
Κατ' ἀκολουθίαν συνεφωνήσαμεν, ὅπως ἡ
Λαύρα ἐμφανισθῆ ἐπὶ βραχὺ εἰς τὴν τρά-
πεζαν τοῦ προγεύματος σήμερον, δραζῆται
δὲ τῆς πρώτης εὐκαιρίας διὰ νὰ ἐξέλθῃ
τοῦ πύργου· ἐγὼ δὲ νὰ μείνω ἐπ' ὀλίγον
εἰσέτι, ὅπως μὴ παράσχω ὑπονοίας, καὶ
νὰ τὴν παρακολουθῶσω κατόπιν μύλις ἤ-
θελε πεισθῶ, ὅτι δὲν θὰ ἐσχολιάζετο ἡ
ἀπουσία μου. Ἐὰν ἀπροσδόκητόν τι κώ-
λυμα δὲν ἐπῆρχετο, χάρις εἰς τὸ σχέδιον
τοῦτο, ἐκείνη μὲν θὰ ἠδύνατο νὰ παρευθῆ
εἰς τὴν καλύβην πρὸ τῆς δευτέρας καὶ ἡ-

μισείας ὥρας, ἐγὼ δὲ καταλείπουσα τὴν
τράπεζαν, θὰ εὐρισκόμεν πρὸ τῶν τριῶν
κεκρυμμένη εἰς ἀσφαλὲς μέρος, παρὰ τὰ
σύνορα τῆς δενδροφυτείας.

Ἡ μεταβολὴ τοῦ καιροῦ, ἣν ὁ νυκτε-
ρινὸς ἄνεμος προανήγγειλεν ἡμῖν ἐξεδηλώ-
θη ἀπὸ πρώτας. Ἐβρεχε βαρδακίως, ὅτε ἡ-
γέθηεν τῆς κλίνης καὶ ἡ βροχὴ ἐξηκολού-
θησε μέχρι τῆς μεσημβρίας· τότε τὰ νέφη
δισεκεδάσθησαν βαθμηδόν, ὁ οὐρανὸς κατ-
έστη πάλιν κυανὸς καὶ ὁ ἥλιος ἤστραψεν,
ὑπισχνούμενος ὥραϊον ἀπόγευμα. Ἡ ἐπι-
θυμία, ἣν ἠσθανόμην, ὅπως μάθω ἀκρι-
βῶς πῶς ὁ σὺρ Πέρισσιβελ καὶ ὁ κόμης θὰ
διήρχοντο τὴν ἀρχὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης,

δὲν ἱκανοποιήθη ποσῶς ὡς πρὸς τὸν πρῶτον, καθότι τὸν εἶδον ἐγκαταλείψαντα ἡμᾶς ἀμέσως μετὰ τὸ πρόγευμα καὶ ἐξεληθόντα μόνον μὲ ὄλην τὴν βροχὴν. Δὲν μᾶς εἶπε ποῦ ἐπορεύετο καὶ πότε ἐμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ. Τὸν εἶδομεν διερχόμενον ταχέως ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ἐστιατορίου, μὲ τὰ ὑψηλὰ κυνηγετικὰ ὑποδήματά του καὶ τὸν ἀδιάβροχον μανδύαν του καὶ οὐδὲν πλέον ἐμάθομεν.

Ὁ κόμης διήλθεν ἡσυχῶς τὴν πρωΐαν, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ ἔξω, κατ' ἀρχὰς μὲν διαμένων ἐντὸς τῆς βιβλιοθήκης, βραδύτερον δὲ ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ὅπου ἐδοκίμαζεν ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου μουσικὰ τινὰ τεμάχια ὑποτονθορύζων μελωδίας τινάς. Ἄν ὤφειλέ τις νὰ κρίνῃ μόνον κατὰ τὰ φαινόμενα, ἔβλεπεν ὅτι τὸ αἰσθηματικὸν μέρος τοῦ χαρακτήρος του ἐξηκολούθει σαφῶς ἐκδηλούμενον. Ἰστατο σιωπηλός, ἐπιρρεπὴς εἰς τὰς συγκινήσεις, ἔτοιμος εὐθύς ὡς ἤθελε προκληθῆ, νὰ στεναῖξῃ περιπαθῶς, ὅπως μόνον οἱ εὐσαρκοὶ γινώσκουν νὰ στεναῖζωσιν.

Ἐφθασε καὶ ἡ ὥρα τοῦ γεύματος, ὃ δὲ σὶρ Πέρσιβαλ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπιστρέψει. Ὁ κόμης κατέλαβεν εἰς τὴν τράπεζαν τὴν θέσιν τοῦ φίλου του· κατεβρόχθισε μὲ ἦθος μελαγχολικὸν τὰ τρία τέταρτα πλακοῦντος ἐκ καρπῶν ἐρρόφησεν ἔπειτα μεγάλην κύμβην κρέμας καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε μᾶς ἐξήγησε τὴν ἀξέπαινον σημασίαν τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐκτελεσθέντος μεγάλου γαστριμαργικῆς κατορθώματος.

— Ἡ πρὸς τὰ γλυκίσματα κλίσις, μᾶς εἶπε μετὰ φωνῆς καὶ νεύματος περιπαθεστάτων, εἶνε τὸ ἀθώοτερον ὀρμέφυτον τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδῶν. Ἐγὼ δὲ ἀγαπῶ νὰ ἔχω κοινὴν τὴν κλίσιν ταύτην μετ' αὐτῶν· εἶνε εἰς δεσμός ἐπὶ πλέον μετὰξὺ ἐμοῦ καὶ ὑμῶν, φίλταται κυρίαι!

Ἡ Λαύρα ἠγέρθη ἐκ τῆς τραπέζης μετὰ δέκα λεπτά. Ἦσθάνομεν ἀκράτητον ὄρεξιν νὰ τὴν ἀκολουθήσω· ἀλλ' ἂν ἐξηρχόμεθα καὶ αἱ δύο ὁμοῦ, ἀφευκτικῶς θὰ παρείχομεν ἀφορμὴν πρὸς ὑποψίας. Τὸ δὲ χεῖριστον, ἐὰν ἡ Ἄννα Κάδερικ ἐβλεπε τὴν Λαύραν συνοδευομένην ὑπὸ ἐτέρου ἀτόμου ἀγνώστου αὐτῇ, θὰ ἐχάνομεν αὐτοστιγμὴν κατὰ πάσαν πιθανότητα τὴν ἐμπιστοσύνην της καὶ θὰ τὴν ἐχάνομεν διὰ παντός.

Ἀνεμίνα λοιπὸν μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς ὑπομονῆς νὰ ἔλθῃ ὃ ὑπηρετὴς νᾶρῃ τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης σκευή. Ὅτε ἐξῆλθον ἐκ τῆς αἰθούσης, κανὲν ἴχνος, κανὲν σημεῖον δὲν εἶδα ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς ἐπαύλεως ἀγγέλλον τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ. Ἄφησα τὸν κόμητα κρατοῦντα μετὰξὺ τῶν χειλέων τεμαχίων σακχάρους, μέχρι τοῦ ὁποίου ἠγωνίζετο νὰ ἐνέλθῃ ἀναρχικῶς ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ ἐπενδύτου τοῦ κυρίου τοῦ ὁ κακοανατεθραμμένος ψιττακός, ἐνῶ ἡ κυρία Φόσκου καθημένη πρὸ τοῦ συζύγου της, παρετήρει τὸ μετὰξὺ τῶν δύο ἐκείνων ὄραμα μετὰ προσοχῆς τοιαύτης, ὡς νὰ μὴ εἶχεν ἴδει ποτὲ παρόμοιον ἐξαισίον θέαμα ἐπὶ ζωῆς της. Βαίνουσα πρὸς τὴν δειροφυτεῖαν, ἀπέφυγα μετὰ πολλῆς προσοχῆς νὰ εὐ-

ρεθῶ ἀπέναντι τῶν παραθύρων τοῦ ἐστιατορίου, καὶ πράγματι οὐδεὶς μὲ εἶδε καὶ οὐδεὶς μὲ παρηκολούθησε. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ ὠρολόγιον ἐσήμαινε τὴν τρίτην παρὰ τέταρτον.

Εὐθύς ὡς ἐφθασα μετὰξὺ τῶν δένδρων, διήνυσα μὲ ταχύτερον βῆμα τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου. Ἐπειτα ἐβράδυνα τὸ βῆμα καὶ προῦχώρουν μετὰ προφυλάξεως. Ἐσταμάτησα διὰ νὰ κροασθῶ, καὶ πάλιν ἐξηκολούθησα βαδίζουσα, ἕως ὅτου ἐφθασα πλησίον τοῦ ὀπισθίου τοίχου τῆς καλύβης, ὅπουθεν ἠδυναμην νὰ κούσω οἰονδήποτε λαλοῦντα ἐντὸς αὐτῆς. Ἄλλ' ἐξηκολούθει ἡ αὐτὴ σιωπὴ καὶ οὔτε ἐγγὺς οὔτε μακρὰν ἐφάνετο σημεῖόν τι, μαρτυροῦν τὴν παρουσίαν ζώντος τινος ἀτόμου.

Ἀφοῦ ἐπεσκόπησα τὰς δύο πλευρὰς τῆς καλύβης, χωρὶς νὰ νάκαλύψω τι, ἀπετόλμησα νὰ περιέλθω αὐτὴν ἐξ ὀλοκλήρου καὶ νὰ παρατηρήσω ἐντὸς. Ἡ καλύβη ἦτο κενή.

Ἐφώνηξα: Λαύρα! κατ' ἀρχὰς ταπεινῆ τῆ φωνῆ καὶ ἔπειτα ἰσχυρότερον. Ἄλλ' οὐδεὶς ἀπήντησε καὶ οὐδεὶς ἐφάνη. Ἐξ ὅσων ἠδυναμην νὰ ἴδω καὶ νὰ κούσω, ἐγὼ ἤμην τὸ μόνον ζῶν πλάσμα, τὸ εὐρισκόμενον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὰ πέριξ τῆς λίμνης.

Ἡ καρδιά μου ἤρχισε νὰ πάλῃ βιαίως· κατώρθωσα ὅμως νὰ διατηρήσω τὴν ἀταραξίαν μου καὶ κατὰ πρῶτον ἠρεύνησα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καλύβης, εἶτα δὲ εἰς τὰ πέριξ καὶ μάλιστα τὰ πρὸ τῆς εἰσόδου, προσπαθοῦσα νὰ νεύρω ἴχνος τι, ἐξ οὗ νὰ βεβαιωθῶ, ἐὰν ἡ Λαύρα ἦλθεν ἢ ὄχι ἐκεῖ. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν δὲν ἐφαίνετο κανὲν σημεῖον, ὅτε εἰσῆλθον· ἀλλ' ἐκ τινῶν ἰχνῶν βημάτων, ἅτινα παρετήρησα ἔξω ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἐνόησα ὅτι διήλθεν ἐκεῖθεν.

Ἐξετάζουσα ἀνεῦρον δύο εἰδῶν ἴχνη, τὰ μὲν πλατέα καὶ ὡς ἐφαίνετο προξενηθέντα ὑπὸ ἀνδρικοῦ ποδός, τὰ δὲ μικρότερα, ὧν τὰς διαστάσεις ἐξακριβώσα, μετρήσασα αὐτὰ διὰ τοῦ ἰδικοῦ μου ποδός, καὶ ἅτινα, ἤμην βεβαία, ὅτι ἦσαν τῆς Λαύρας. Εἰς τὸ πρὸ τῆς καλύβης ἔδαφος ἀφθονα ἦσαν ἐπίσης τὰ ἴχνη. Παρὰ τὴν μίαν τῶν πλευρῶν τῆς καλύβης, ἐγγύτατα τοῦ τοίχου, ὃν προσφύλαττεν ἡ προσεχὴ τῆς στέγης, ἀνεκάλυψα μικρὰν ὀπὴν εἰς τὴν ἄμμον, γενομένην βεβαίως ὑπὸ ἀνδρικῆς χειρός. Τὴν ἐσημείωσα παραδικῶς καὶ ἐστράφη ἀμέσως, ὅπως παρακολούθησά τὰ ἴχνη, ὅσον τὸ δυνατόν μακρότερον βαδίζουσα πρὸς τὴν διεύθυνσιν, ἣν αὐτὰ μοὶ ἐδείκνυον.

Τὰ ἴχνη μὲ ὠδήγησαν, ἀναχωρήσαντες ἐκ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τῆς καλύβης καὶ παρὰ τὸ σύνορον τῆς δειροφυτείας, εἰς ἀπόστασιν ἢ ὑπελόγησα ὡσεὶ διακοσίων μέχρι τριακοσίων υἰαρδῶν, ὅτε δὲ ἀφικόμεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο παρετήρησα ὅτι δὲν ἐφαίνετο κανὲν ἴχνος ἐπὶ τοῦ ἀμμόδους ἐδάφους. Ἐνόησα ἐκ τούτου ὅτι τὰ άτομα ὧν παρηκολούθουν τὰ ἴχνη εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς δειροφυτείας κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ὅπουθεν εἰσῆλθον καὶ ἐγὼ εἰς αὐτήν. Κατ' ἀρχὰς οὐδεμίαν ἀνεκάλυ-

ψα ἀτραπὸν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους εὗρον μίαν μόλις διαγραφομένην μετὰξὺ τῶν δένδρων καὶ αὐτὴν ἠκολούθησα. Μὲ ἔφερον αὐτὴ πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωρίου μέχρι σημείου τινός, ὅπου διεσταυροῦτο παρ' ἄλλης ἀτραποῦ καὶ ὅπου κατ' ἀνάγκην ἐσταμάτησα. Οἱ θάμνοι ἐφύοντο ταπεινοὶ καὶ πυκνοὶ ἐκατέρωθεν. Ἐδίσταζον, ἀγνοοῦσα ποῖον δρόμον ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσω καὶ ἐνταυτῷ παρετήρουν τοὺς θάμνους, ὅτε ἀίφνης διεκρίνα ἐπὶ τῶν κλωνίων ἀκάνθης τεμάχια παρυφῆς ἀποσπασθέντα ἐκ γυναικειοῦ περιωμίου. Ἐξετάσασα ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν παρυφὴν ἐβεβαίωθην ὅτι ἀνήκεν εἰς περιωμίον τι, τῆς Λαύρας καὶ ἐν τῷ ἔμῃ ἐπροχώρησα εἰς τὴν δευτέραν ἀτραπὸν. Αὐτὴ μὲ ὠδήγησε τέλος, πρὸς μεγάλην μου εὐχαριστήσιν, εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ πύργου¹. Ἐσκέφθην ὅτι ἡ Λαύρα ἐξ ἀπροόπτου τινός αἰτίου ἐδέησε νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸ ἐμοῦ διὰ τῆς πλαγίας αὐτῆς ὁδοῦ. Εἰσῆλθον διὰ τῆς ἐσωτερικῆς αὐλῆς καὶ τῶν δωματίων, τῶν προσδιωρισμένων διὰ τοὺς ὑπηρετάς. Τὸ πρῶτον ἄτομον ὅπου συνήτησα διωρομένην δι' αὐτῶν ἦτο ἡ κυρία Μίτσελσον, ἡ ἐπιστάτρια.

— Γνωρίζεις, τὴν ἠρώτησα, ἂν ἡ κυρία Κλάυδ ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ περιπάτου;

— Ἡ μιλαίδη ἐπέστρεψε πρὸ ὀλίγου μετὰ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, ἀπήντησεν ἡ ἐπιστάτρια. Πολὺ φοβοῦμαι ὅμως, δεσποινίς Χαλκομβ, ὅτι κατὶ δυστύχημα θὰ συνέβῃ.

Ἦσθάνθη διὰ μιᾶς ἐκλείπουσιν τὴν πνοὴν μου.

— Τί συνέβῃ; τὴν ἠρώτησα μετὰ φωνῆς μόλις ἀκουσμένης ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Ἡ μιλαίδη ἀνέβη εἰς τὰ δωματῖα της δακρυσμένη καὶ ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μὲ διέταξε νὰ πομπέψω τὴν Φανὴν, ἥτις ὀφείλει νὰ φύγῃ ἐδῶθεν ἐντὸς μιᾶς ὥρας.

Ἡ Φανὴ ἦτο ἡ θαλαμηπολὸς τῆς Λαύρας, ἀγαθὴ καὶ ἀφωσιωμένη παιδίσκη, ἥτις συνέβη μετ' αὐτῆς πρὸ πολλῶν ἐτῶν, τὸ μόνον ἄτομον ἐκ τῶν ἐν τῷ πύργῳ, περὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ ὁποίου ἤμεθα βεβαία.

— Ποῦ εἶνε ἡ Φανὴ; ἠρώτησα.

— Εἰς τὸ δωματίον μου, δεσποινίς Χαλκομβ. Ἡ καυμένη ἡ νῆξ εἶνε εἰς κακὴν κατάστασιν. Τὴν ἔκαμα νὰ καθήσῃ ἐκεῖ μέσα ὀλίγον διὰ νὰ ἡσυχάσῃ.

Ἐπορεύθη εἰς τὸ δωματίον τῆς κυρίας Μίτσελσον καὶ εὗρον τὴν Φανὴν θρηνοῦσαν πικρῶς εἰς μίαν γωνίαν, ἔχουσαν παρ' αὐτῆν ἔτοιμον ἤδη τὸν ὀδοιπορικὸν τῆς σάκκον.

Δὲν ἠδυνήθη κατ' οὐδένα τρόπον νὰ μοὶ ἐξηγήσῃ τὰ αἰτία τῆς ἀποτόμου αὐτῆς ἀπολύσεως. Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ διέταξε νὰ πληρωθῇ εἰς αὐτὴν ἐνὸς μηνὸς μισθὸς καὶ νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως. Καμμία δικαιολογίαις δὲν προεβλήθη, καμμία ἐπίπληξις δὲν ἐγένετο πρὸς αὐτήν. Τῇ ἀπηγορεύθη νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν μεσολάβησιν τῆς κυρίας της, τῇ ἀπηγορεύθη νὰ τὴν ἴδῃ, ἔστω καὶ διὰ μίαν μόνην στιγμὴν, ὅπως τὴν ἀποχαιρετίσῃ, πρὶν ἀναχωρήσῃ. Ὄφειλε νὰ π-

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 60.

έλθη άνευ εξηγήσεως και άνευ αποχαιρετισμού· νάπέλθη άμέσως.

Άφου παρηγόρησα τήν άτυχή νεάνιδα, διά φιλικών τινων λόγων, τήν ήρώτησα πού έσκόπευε νά διανυκτερεύση. Μοι άπήντησεν, ότι έσκόπευε νά καταφύγη εις τό μικρόν ξενοδοχείον του χωρίου, διότι ή ξενοδόχος ήτο γυνή άξιασεβαστος, γνωστή εις όλους τους έν Μπλακ - ούάτερ - Παρκ υπηρέτας. Έκειθεν, άναχωρούσα λίαν πρωί, ήδύνατο νά έπιστρέψη τήν μεθαύριον κατ' ευθείαν εις Κώμβερλανδ, χωρίς νά σταματήση εις Λονδίνον, όπου ούδέποτε ειχε μεταβή.

Άμέσως έσυλλογίστην, ότι ή άναχώρησις τής Φανής μάς παρείχε μέσον άσφαλές συγκοινωνίας μετά του Λονδίνου και του Λίμμεριτζ-Χάουζ, έξ ου ήτο άνάγκη ίσως νά έπωφεληθώμεν. Διό τή είπα, ότι έμελλε νά λάβη μέχρις έσπέρας παραγγελίαν τινά εκ μέρους τής κυρίας της και έμου και νά έχη πεποιθησιν, ότι ήμεεις θα προσπαθήσωμεν νά τήν συνδράμωμεν κατ' τās ήμέρας τής στερησεως, ως προσωρινώς έμελλεν ίσως νά υποσθή άπερχομένη τής οικίας. Μετά τούτο έτεινα προς αύτήν τήν χείρα και άνήλθον εις τό πρώτον πάτωμα.

Έκρουσα άμέσως και ήνοιξε τήν θύραν ή ευσκαρκος εκείνη και χονδροκαμωμένη υπηρέτρια, ήτις, άναίσθητος, ως νά ήτο εκ ξύλου, ειχε θέσει εις τόσον δύσκολον δοκιμασίαν τήν υπομονήν μου, τήν ήμέραν, καθ' ήν άνέυρον τόν τετραυματισμένον κύνα. Κατόπιν έμαθα, ότι έκαλείτο Μαργαρίτα Πόρτσερ, και ότι ήτο ή μάλλον άδέξιος και ρυπαρά έξ όλων των έν τή ύπηρεσία του πύργου γυναικών.

Ός ήνοιξε τήν θύραν, έστη επί του ούδου έμπροσθέν μου μετ' επιμόνου σιγής, ποιούσα διά του στόματος ήλίθιον μορφασμόν.

— Διατί στέκεις αύτου; Δέν βλέπεις ότι θέλω νά περάσω;

— "Α, ναι! . . . αλλά δέν επιτρέπεται. Αύτης τής άπαντήσεως έτυχον μετ' άλλου μορφασμού έτι έκφραστικωτέρου.

— Πώς τολμάς νά μου όμιλής έτσι; . . Φύγε άπ' εκεί γρήγορα!

Πλήν αύτή εξέτεινεν έκατέρωθεν τους χονδρους βραχιόνάς της, άπολήγοντας εις χείρα έρυθράν και ή ήλίθιος κεφαλή της μοι άπήντησε διά νεύματος άρνητικού.

— Είνε διαταγή του κυρίου! είπεν έξακολουθούσα νά σείη τήν κεφαλήν.

Έδέησε πολλές προσπαθείας νά καταβάλω, όπως κρατηθώ και μή κατέλθω εις συζήτησιν μετ' αύτης επί τοιούτου θέματος, ένθυμηθείσα ότι πᾶσα λέξις επί του προκειμένου έπρεπε από τούδε και εις τό έξής ν' άπευθυνθή προς τόν κύριόν της. Έστρεψα τά νότα εις τήν υπηρέτριαν και άμέσως έκίνησα νά εύρω τόν άντάξιον αύτη κύριόν της. Όμολογώ μετά λύπης, ότι ή άπόφασις του νά τηρήσω τήν άπάθειάν μου δι' οίανδήποτε άφορμήν έρεθισμού και άν ήθελε μοι παρασχει ή σίρ Πέρσιβαλ, ή τόσον φρόνιμος αύτη άπόφασις ειχε λησμονηθή, ως νά μή τήν είχα λάβει ποτέ. "Άλλως τε μετ' όσα υπέφερα και υπέμεινα

έν τή οικίᾳ εκείνη, ήσθάνομην ποιάν τινά αγαλλίασιν διά τήν τόσην όργήν μου.

Η αίθουσα και τό έστιατόριον, εις ά παρετήρησα αλληλοδιαδόχως, ήσαν κενά. Διηυθύνθην προς τήν βιβλιοθήκην και αύτόθι πράγματι εύρον τόν σίρ Πέρσιβαλ μετά του κόμητος και τής κυρίας Φόσκου. Και οι τρεις ήσαν όρθιοι πλησίον άλλήλων ιστάμενοι, ό δέ σίρ Πέρσιβαλ έκράτει εις χείρας μικράν λωρίδα χαρτίου. Καθ' ήν στιγμήν ήνοιγον τήν θύραν, ήκουσα τόν κόμητα λέγοντα:

— "Όχι! . . . μυριάκις όχι!

Προέβην κατ' ευθείαν προς τόν οικοδεσπότην και βλέπουσα αύτόν άτενώς κατ' πρόσωπον:

— Δέν μοι λέγετε, σίρ Πέρσιβαλ, τόν ήρώτησα, μετεβλήθησαν τά δωμάτια τής συζύγου σας εις φυλακήν και διά διαταγής σας έτέθη ως δεσμοφύλαξ πρό αύτών μία υπηρέτρια;

— Ναι. ούτως έχει ακριβώς, μοι άπήντησε. Προσέξατε δε μήπως λάβη και άλλην διαταγήν ή υπηρέτρια; προσέξατε μήπως και τό ιδιόκον σας δωμάτιον μεταβληθή εις φυλακήν!

— Προσέξατε σεις μάλλον, ως προς τόν τρόπον μετ' ου φέρεσθε προς τήν σύζυγόν σας! . . . προσέξατε σεις μάλλον εις τās κατ' έμου άπειλάς σας! είπον άφιεμένη έν τή παραφορά τής έκρηγνυομένης όργής μου. Εις τήν Άγγλίαν ύπάρχουσι νόμοι προστατεύοντες τās γυναίκας από τās ύβρεις και τās εκβιάσεις. "Αν μίαν τρίχα έγγίξητε εκ τής κεφαλής τής Λαύρας, άν με στέρησετε τής έλευθερίας μου, ότι δήποτε και άν συμβή θα επικαλεσθώ τήν προστασίαν των νόμων τούτων!

Άντι νά μοι άπαντήση, έστράφη προς τόν κόμητα.

— Τί σας έλεγα; είπε. Και τώρα τί λέγετε σεις;

— Έκείνο τό όποιον σας είπα, άπήντησεν ό κόμης. "Όχι, και πάλιν όχι!

"Αν και δέν προσείχον όλως διόλου, προκατειλημμένη έτι εκ τής σφοδράς άγανακτήσεώς μου, ήσθάνθην έν τούτοις τους φαιούς, άταράχους, ψυχρούς όφθαλμούς του προσηλωμένους άτενώς επ' έμου. Άφου όμιλήσεν, έστράφη προς τό άλλο μέρος και άπέτεινε προς τήν σύζυγόν του νεύμα έκφραστικόν. Άμέσως ή κυρία Φόσκου έλθούσα, έστη παρά τό πλευρόν μου, άποτεινομένη δε προς τόν σίρ Πέρσιβαλ, πριν αυτός ή έγώ λάβωμεν τόν λόγον:

— Εύδοκήσατε, παρακαλώ, νά με άκρασθήτε όλίγον, είπε διά τής καθαράς, ψυχράς και άταράχου φωνής της. "Εχω καθήκον νά σας εύχαριστήσω διά τήν φιλοξενίαν σας, σίρ Πέρσιβαλ· άλλ' όφείλω νά σας είπω, ότι δέν σκοπεύω νά έπωφεληθώ αύτης επί πλέον. Δέν δύναμαι νά κατοικήσω εις οικίαν, όπου συμπεριφέρονται προς τās κυρίας, όπως έφέρθητε σήμερα προς τήν σύζυγόν σας και προς τήν δεσποινίδα Χάλκομβ.

Ό σίρ Πέρσιβαλ ώπισθοδρόμησεν έν βήμα και μετ' άφώνου προσοχής, μ' όφθαλμούς άπλανείς, έστη παρατηρών αύ-

τήν. Η δήλωσις ήν ήκουσε, δήλωσις ήν έγίνωσκεν καλώς ότι ή κυρία Φόσκου δέν θα εξέφερεν άνευ τής έξουσιοδοτήσεως του συζύγου της, έφαινετο άπολιθώσασα αύτόν. Ό κόμης έξακολουθών νά μένη όρθιος παρά τήν σύζυγόν του, παρετήρει αύτήν μετά θαυμασμού επί μάλλον και ένθουσιώδους.

— Έξαισία! έλεγε καθ' έαυτόν. Και ένφ' όμίλει, έπλησίασεν, έλαβε μίαν των χειρών τής συζύγου του και τήν έθεσεν υπό τόν βραχιόνά του. Είμαι εις τās διαταγās σου, Έλεονώρα, έξηκολούθησε λέγων μετ' ήρέμου άξιοπρεπειάς οίαν ούδέποτε είχον ίδει έν αύτῷ. Είμαι επίσης εις τās διαταγās τής δεσποινίδος Χάλκομβ, άν θέλη νά μου κάμη τήν τιμήν νά δεχθῆ τήν συνδρομήν μου, ήν δύναμαι νά θέσω εις τήν διάθεσίς της.

— Άλλά τί έννοείτε λοιπόν; άνέκραξεν ό σίρ Πέρσιβαλ, καθ' ήν στιγμήν ό κόμης άγων εκ του βραχίονος τήν σύζυγόν του έβχάδιζεν ήσύχως προς τήν θύραν.

— Συνήθως λέγω ό,τι λέγω, αλλά τήν φράσιν ταύτην λέγω ό,τι λέγει ή σύζυγός μου, άπήντησεν ό άνεξιχνίσιτος εκείνος άνήρ. Προς στιγμήν ήλλάξαμεν τά μέρη μεκακι έγώ σκέπτομαι όπως σκέπτεται ή κυρία Φόσκου.

Ό σίρ Πέρσιβαλ συνέστρεψε μετά θυμού τό χαρτίον, όπερ έκράτει εις τήν χείρά του και παρεντιθέμενος μεταξύ του κόμητος και τής θύρας:

— Όπως θέλετε! . . . είπα ταπεινή τή φωνή, μετά τόνου όργίλου πείσματος και άγανακτήσεως . . . όπως θέλετε! θα ιδώμεν όμως τί θα συμβή!

Και ταύτα είπών έξήλθε τής βιβλιοθήκης.

Η κυρία Φόσκου προσέβλεψε τόν σύζυγόν της δι' εταστικού βλέμματος.

— Έφυγε πολύ αίφνιδίως, είπε· τί σημαίνει τούτο;

— Σημαίνει ότι άμφοτεροι ήμεεις άνεκαλέσαμεν εις τήν τάξιν τόν χειρίστον των χαρακτήρων του Ένωμένου Βασιλείου. Σημαίνει, δεσποινίς Χάλκομβ, ότι ή κυρία Κλαύδ δέν θάπαντήση πλέον τόσον άπρεπή και άνοικειον συμπεριφοράν, ότι ή γενομένη καθ' ύμῶν σήμερα άσυγχώρητος προσβολή δέν θα έπαναληφθῆ. Σας έκφραζώ τόν θαυμασμόν μου διά τήν θαρραλέαν διαγωγήν, ήν έδειξατε κατ' τόσον κρίσιμον στιγμήν.

— Θαυμασμόν ειλικρινή! . . . είπε προς αύτόν ύπαγορεύουσα ή κυρία Φόσκου.

— Θαυμασμόν ειλικρινή, επανέλαβεν ό κόμης ως εύπειθής ήχώ τής συζύγου του.

Δέν είχον πλέον ως έρεισμα τήν δύναμιν εκείνην ήν ήντλουν πρό μικρού εκ τής αντίστασεώς μου κατ' τής άδικίας και τής άλαζονίας. Η άνυπόμονος άνάγκη, ήν ήσθάνομην όπως επανίδω τήν Λαύραν και ακριβώς τά εις τήν καλύβην συμβάντα και ή συναίσθησις τής άδυναμίας εις ήν περιέστην, ένεκα τής άγνοίας εις ήν διετέλουν ως προς τά γενομένα, μ' έβάρυνον και μ' έπέβζον άφορήτως.

Προσπάθησα νά προσποιηθώ λαλούσα

πρὸς τὸν κόμητα καὶ τὴν σύζυγόν του μετὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου, μεθ' οὗ καὶ ἐκείνος ἐλάλουν πρὸς ἐμέ· ἀλλ' οἱ λόγοι ἐξέπνεον ἐπὶ τῶν χειλέων μου· μοὶ ἔλειπεν ἡ πνοή· τὸ βλέμμα ἐστρέφετο ἀκουσίως πρὸς τὴν θύραν. Ὁ κόμης, ὅστις ἐνόει τὴν στενοχωρίαν μου, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐξήλθε. φροντίσας ὅμως νὰ τὴν κλείσῃ ὀπισθὲν του.

Ταῦτοχρόνως ὁ σὶρ Πέρισβαλ κατήρχετο θορυβωδῶς τὴν κλίμακα. Τοὺς ἤκουσα ἐξωσυνομιλοῦντας χαμηλοφώνως, ἐνῶ ἡ κυρία Φόσκου, μὲ ἦθος ὄλως γαλήνιον καὶ μὲ πάσας τὰς διατυπώσεις τῆς ἐθιμοτυπίας, μοὶ ἐξέφρασε τὴν χαρὰν, ἣν ἠσθάνετο, διότι ἡ διαγωγή τοῦ Πέρισβαλ δὲν τὴν ἠνάγκασε νὰπέλθῃ ἐκ Μπλάκ - οὐάτερ - Πάρκ.

Ἐνῶ ἡ κυρία Φόσκου ὠμίλει, ἠνοιχθὴ ἡ θύρα καὶ ὁ κόμης προσέξετεινε μέσον αὐτῆς τὴν κεφαλὴν.

— Δεσποινὶς Χάλκομβ, εἶπε, χαίρω δυνάμενος ν' ἀναγγείλω ὑμῖν, ὅτι ἡ κυρία Κλάυδ ἀνέλαβεν ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ πᾶσαν τὴν ἀνήκουσαν αὐτῇ ἐξουσίαν. Ἐνόμισα ὅτι θὰ ἠὲ χαριστεισθε μανθάνουσα ἀπὸ ἐμέ κάλλιον ἢ ἀπὸ τὸν σὶρ Πέρισβαλ τὴν εἰδήσιν τῆς εὐχαρίστου ταύτης μεταβολῆς, καὶ δι' αὐτὸ ἐπέστρεψα ἐπίτηδες διὰ νὰ σὰς τὴν ἀναγγείλω.

— Θαυμαστὴ ἀβρότης! . . . εἶπεν ἡ κυρία Φόσκου, ἀνταμειβούσα διὰ τοῦ αὐτοῦ νομίσματος καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου τὸν φόρον τοῦ θαυμασμοῦ, δν ἀπέτεινε πρὸς αὐτὴν πρὸ ὀλίγου ὁ σύζυγός της τοσοῦτον ἐπιχαρίτως. Ὁ κόμης ἐμειδίσατο προσκλίνων, ὡς ν' ἀπῆντα εἰς τὸ φιλοφρόνημα εὐγενεοῦς τινος ξένου, καὶ παρμερίσει, διὰ νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ διέλθω.

Ὁ σὶρ Πέρισβαλ ἀνέμενεν ὄρθιος εἰς τὸν πρόδομον. Ἐνῶ ἀνηρχόμην ἐν σπουδῇ τὴν κλίμακα, τὸν ἤκουσα προσκαλοῦντα ἀνυπομότως τὸν κόμητα, μείναντα ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ.

— Τί κάθησαι καὶ περιμένεις; ἔλεγεν, ἔχω νὰ σοῦ ὀμιλήσω.

— Καὶ ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη νὰ σκεφθῶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς. . . Περιμένε, Πέρισβαλ, περιμένε! θὰ ὀμιλήσωμεν περὶ αὐτοῦ βραδύτερον.

Οὔτε αὐτὸς οὔτε ὁ φίλος του εἶπον ἄλλο τι. Φθᾶσακα εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ἔδραμον διὰ τοῦ διαδρόμου, καὶ ἐν τῇ σπουδῇ μου ἐλησμόνησα νὰ κλείσω τὴν θύραν τοῦ ἀντιθαλάμου, ἐκλείσας ὅμως εὐθὺς ὡς εἰσῆλθον τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος.

Ἡ Λαύρα ἐκάθητο εἰς τὴν ἄκραν τοῦ θαλάμου, μὲ τοὺς βραχίονας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ κρύπτουσα τὸ πρόσωπον μεταξὺ τῶν χειρῶν. Ἠγέρθη διὰ μίαν, καὶ ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς, ὅτε μὲ εἶδεν ἐμφανιζομένην.

— Πῶς ἦλθες; μὲ ἠρώτησεν· τίς σοὶ ἐπέτρεψε νὰ εἰσέλθῃς; . . . Ὅχι, ὁ σὶρ Πέρισβαλ, ὑποθέτω!

Ἀνυπομονοῦσα νὰ μάθω πρὸ παντὸς ἄλλου ὅσα εἶχε νὰ μοὶ διηγηθῇ, δὲν ἀπῆντα κατ' ἀρχάς. Τὸ πνευμά μου ἀπησχόλου ἀποκλειστικῶς αἱ ἐρωτήσεις, ὡς ἐσκόπευον νὰ τῇ ἀποστεινῶ. Ἀλλὰ καὶ ἡ Λαύρα ἀφ' ἐτέρου ἐπεθύμει τὸσον ζωηρῶς

νὰ μάθῃ τί συνέβη κάτω, ὥστε ἀδύνατον ὑπῆρξε νάντιστῶ εἰς τὴν περιεργίαν της. Ἐπειδὴ δ' ἐπανελάμβανεν ἀδικακόπως τὴν ἐρώτησίν της,

— Βεβαίως, ὁ κόμης ἦτο, ἀπῆντα μετ' ἀνυπομονησίκας. Ποῦτος ἄλλος θέλει νὰ ἔγῃ τόσον ἐπιρροὴν ἐδῶ μέσῃ;

Ἡ Λαύρα μὲ διέκοψε μετὰ κινήματος ἀηδίας.

— Μὴ μοῦ ὀμιλῆς περὶ αὐτοῦ! ἀνέκραξεν. Ὁ κόμης εἶνε τὸ ἀχρεϊότερον τῶν ἐπὶ γῆς πλασματῶν· εἶνε ἐλσεινὸς κατὰσκοπος! . . .

Πρὶν αὐτῇ ἡ ἐγὼ προφθάσωμεν νὰ προφέρωμεν ἄλλην λέξιν, δύο ἢ τρεῖς ἐλαφροῦ κτυπήματα, ἠγῆσαντα ἡρέμα ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ θαλάμου, ἐνέβχλον ἡμᾶς εἰς μεγάλην ταραχὴν.

Δὲν εἶχον ἀκόμη καθῆσαι, καὶ ἔδραμον ἐν τῷ ἄμα νὰ βεβαιωθῶ ποῖος ἦτο. Ὅτε ἠνοιξα τὴν θύραν, ἡ κυρία Φόσκου εὐρέθη ἐνώπιόν μου, κρατοῦσα τὸ μανδύγιόν μου εἰς τὴν χεῖρά της.

— Σὰς ἔπεσε κάτω εἰς τὴν κλίμακα, δεσποινὶς Χάλκομβ, εἶπε, καὶ ἐθεώρησα καλόν, ἐπιστρέφουσα εἰς τὰ δωμάτιά μου, νὰ σὰς τὸ φέρω. . .

Ἡ συνήθως ὠχρὰ ὄψις της εἶχε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν λευκότητα φαντάσματος, ὥστε ἀκουσίως ἐφρικίσασα ἰδοῦσα αὐτήν. Αἱ χεῖρές της, αἱ συνήθως τόσον ἀκίνητοι, ἔτρεμον σφοδρῶς, καὶ τὸ βλέμμα της, ὅπερ ἀνεζήτει εἰς τὸ ἄκρον τοῦ θαλάμου τὴν Λαύραν, παρωμοιάζε μὲ βλέμμα λυκαίνης πεινώσης. . .

Πρὶν κρούσῃ τὴν θύραν, εἶχεν ἀπροσθῆ. Τὸ διέκρινα ἐκ τῆς ὠχρᾶς μορφῆς της, ἐκ τοῦ τρόμου τῶν χειρῶν της, ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ βλέμματός, ὅπερ ἔτριπεν ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς μου.

Μετὰ μίαν στιγμὴν προσδοκίας ἀπεμακρύνθη ἀπ' ἐμοῦ, χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν, καὶ ἀπῆλθε βραδέως. Ἀμέσως ἐγὼ ἐκλείσας τὴν θύραν.

— Λαύρα! Λαύρα! ἀνέκραξα, ἀμφότεραι θὰ πληρώσωμεν πολὺ ἀκριβὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εἶπες, ὅτι ὁ κόμης εἶνε κατὰσκοπος.

— Καὶ σύ, Μαριάννα, ἂν ἤξευρες ὅσα ἤξεύρω, θὰ τῷ ἀπέδιδες αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ἡ Ἄννα Κάδερικ δὲν ἠπατάτο. Τρίτον τι ἄτομον τῷ ὄντι εὐρίσκετο καὶ μᾶς κατ-εσκόπευε χθὲς ἐν τῇ δενδροφυτείᾳ καὶ τὸ ἄτομον τοῦτο. . .

— Εἶσαι βεβαία ὅτι ἦτο ὁ κόμης;

— Εἶμαι πληρέστατα βεβαία. Αὐτὸς εἶνε ὁ κατὰσκοπος τοῦ σὶρ Πέρισβαλ· αὐτὸς ἀνέλαβε νὰ τὸν πληροφορήσῃ ἀκριβῶς· αὐτὸς ὠδήγησε τὸν σὶρ Πέρισβαλ πού νὰ τοποθετηθῇ καὶ νὰ ἐνεδρεύσῃ ὅλον τὸ πρῶτὸν διὰ νὰ μᾶς συλλάβῃ ὁμοῦ, τὴν Ἄνναν Κάδερικ καὶ ἐμέ.

— Ἀνεκαλύφθη ἡ Ἄννα; Τὴν εἶδες πλησίον τῆς λίμνης;

— Ὅχι, ὀφείλει τὴν σωτηρίαν της εἰς τὸ ὅτι δὲν ἦλθεν. Ὅτε ἔφθασα εἰς τὴν καλύβην κανεὶς δὲν εὐρίσκετο ἐκεῖ ἀκόμη.

— Ἀληθῶς;

— Εἰσῆλθον καὶ ἐπερίμενα καθημένη

ἐπὶ τινὰς στιγμὰς. Ἀλλ' ἐκ τῆς ἀνησυχίας, ἣν ἠσθάνομην, ἠγέρθη πάλιν, διὰ νὰ περιέλθω τὰ πέριξ τῆς καλύβης. Ἐνῶ ἠτοιμαζόμην νὰ διέλθω διὰ τῆς θύρας, εἰδὸν πλησιέστατα τῆς προσόψεως ἴχνη τινὰ κεχαραγμένη ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ἐκυψα διὰ νὰ τὰ ἐξετάσω, καὶ ἀνεγνώρισκα ὅτι τὰ ἴχνη ἦσαν μίαν λέξιν γεγραμμένη διὰ χονδρῶν χαρακτῆρων· ἡ λέξις αὕτη ἦτο: *Κοιτάξατε!*

— Καὶ σὺ ἔσκαψες τὴν ἄμμον διὰ νὰ ἐρευνήσῃς ὑποκάτω;

— Πῶς τὸ γνωρίζεις, Μαριάννα;

— Εἶδα τὸν μικρὸν λάκκον, παρακολουθοῦσα τὰ ἴχνη σου, μέχρι τῆς καλύβης· ἀλλ' ἐξκολοῦθε, ἐξκολοῦθε! . . .

— Λοιπὸν καί' ἀφῆρα τὴν ἄμμον τῆς ἐπιφανείας καὶ ἀνεύρον εὐθὺς ὑποκάτω μικρὸν λαρίδα χαρτίου, περιέχουσαν γραμμάς τινὰς, ὑπογεγραμμένας μὲ τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τῆς Ἄννης Κάδερικ.

— Ποῦ εἶνε τὸ χαρτίον;

— Μοῦ τὸ ἐπῆρεν ὁ σὶρ Πέρισβαλ.

— Ἐνθυμεῖσκι τί ἔλεγεν; Νομίζεις, ὅτι δύνασαι νὰ μοῦ ἐπαναλάβῃς τὸ περιχόμενον;

— Τὴν οὐσίαν τὴν ἐνθυμοῦμαι βεβαίως, διότι τὸ γράμμα ἦτο βραχυτάτον. Ἄν ἦσο σύ, θὰ τὸ ἐνθυμεῖτο ὅλον λέξιν πρὸς λέξιν.

— Προσπάθησε νὰ μοῦ εἶπῃς, πρὶν ἐξακολουθήσῃς, ἐπάνω κάτω τὴν ἔνοιαν τῆς ἐπιστολῆς.

Ἡ Λαύρα ὑπήκουσε, καὶ ἀντιγράφω ἐδῶ ἀκριβῶς, ὅπως μοὶ τὰς ὑπηγόρευσε, τὰς ἐξῆς γραμμάς.

«Χθὲς μὲ εἶδεν εὐρισκομένην μαζί σοὶ εἰς γέρον μεγαλόσωμος καὶ εὐσάρκος· ἠναγκάσθην νὰ τρέξω, διὰ νὰ φύγω. Εὐτυχῶς δὲν ἦτο τόσον εὐκίνητος, ὥστε νὰ μὲ ὑπερβῇ κατὰ τὴν ταχύτητα, καὶ μεταξὺ τῶν δένδρων ἔμασε τὰ ἴχνη μου. Δὲν ἀποτομῶ νὰ ἐπιστρέψω σήμερον κατὰ τὴν ἰδίαν ὄραν. Γράφω τὸ παρὸν πρὸς εἰδοποίησίν σοι καὶ τὸ κρύπτω ὑπὸ τὴν ἄμμον τὴν ἔκτην ὄραν τῆς πρῆρας. Ὅτι συνομιλήσωμεν πάλιν περὶ τοῦ μουσικοῦ τοῦ κακοῦ συζύγου σοῦ, ἀλλ' εἰς τόπον ἀσφαλῆ, ἢ ἀλλῶς δὲν θὰ συνομιλήσωμεν. Ἐχετε ὑπομονὴν· σὰς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ μὲ ἴδῃτε πάλιν ὅσον τάχιστα. Α. Κ.»

Ὁ ὑπαινιγμὸς περὶ τοῦ μεγαλοσωμοῦ καὶ εὐσάρκου γέροντος—καὶ ἡ Λαύρα ἦτο βεβαία, ὅτι ἐπανελάμβανεν ἀκριβῶς τὴν ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἐκφρασίαν—δὲν κατέλειπε καμμίαν ἀμφιβολίαν ὡς πρὸς τὴν ταυτότητα τοῦ ἀδιακρίτου μάρτυρος. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἶπα πρὸς τὸν σὶρ Πέρισβαλ τὴν προτεραίαν, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ κόμητος, ὅτι ἡ Λαύρα εἶχε πορευθῆ πρὸς τὸ μέρος τῆς καλύβης, πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀπολεσθείσης καρφίδος της. Πιθανώτατα ὁ κόμης τὴν παρηκολούθησε συμφώνως πρὸς τὰς ἀβρόφρονας ἐξείς του, διὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ὑπογραφῆς, εὐθὺς ὡς μοὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου εὐρισκόμην, ὅτι ὁ σὶρ Πέρισβαλ μετέβαλε γνώμην. Τοιοῦτοτρόπως ἀφίκετο εἰς τὰ πέριξ τῆς καλύβης, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ἄννα Κάδερικ τὸν εἶδεν ἀναμφίβολον ἐπίσης ἦτο ὅτι βλέπων αὐτὴν ἀποχωριζομένην διὰ μίαν ἀπὸ τῆς Λαύρας καὶ τρεπομένην εἰς φυγὴν, ἔκρινεν ἐπάναγκες νὰ τρέξῃ κατόπιν αὐτῆς, ἀλλ'

ἡ καταδίωξις του ὑπῆρξε ματαία, ὡς γινώσκωμεν. Δὲν ἠδυνήθη νάκούσῃ τίποτε ἐκ τῆς προηγουμένης συνδιαλέξεως. Ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως, τῆς ὑπαρχούσης μεταξὺ τοῦ πύργου καὶ τῆς λίμνης καὶ τῆς ἀκριβοῦς παραβολῆς τῆς ὥρας, καθ' ἣν μὲ ἀφῆσεν εἰς τὴν αἰθουσαν μετ' ἐκείνης, καθ' ἣν ἡ Λαύρα καὶ ἡ Ἄννα Κάδερικ ἔσχον τὴν πρώτην αὐτῶν συνέντευξιν, οὐδεμία κατελείπετο περὶ τούτου ἀμφιβολία.

Ἀφοῦ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ λογικὸν τοῦτο συμπέρασμα, εὐθύς ἡ περιεργία μου ἐξηγήθη ἀνυπομῶνως νὰ γνωρίσῃ ὅποια ἦσαν αἱ ἀνακαλύψεις τοῦ σίρ Πέρσιβαλ μετὰ τὰς πληροφορίες, ἃς τῷ παρέσχεν ὁ κόμητις Φόσκος.

— Καὶ πῶς σοῦ ἐπῆρε τὴν ἐπιστολὴν; ἠρώτησα τὴν Λαύραν. Τί ἔκαμες, ἀφοῦ τὴν ἐξήγαγες ἐκ τῆς ἀμμου, ὅπου ἦτο κρυμμένη;

— Ἀφοῦ τὴν ἀνέγνωσα μέχρι τέλους, ἀπήντησεν, εἰσῆλθον εἰς τὴν καλύβην, διὰ νὰ καθίσω νὰ τὴν ἀναγνώσω ἐκ νέου με ἡσυχίαν. Ἐνῶ ἤμην προσηλωμένη εἰς τὴν ἀνάγνωσίν της, σκιά τις ἐξετάθη αἴφνης ἐπὶ τοῦ χαρτίου. Ἦγειρα τὸ βλέμμα καὶ εἶδον τὸν σίρ Πέρσιβαλ ὄρθιον εἰς τὴν θύραν καὶ παρατηροῦντά με.

— Δὲν προσεπάθησες νὰ τὴν κρύψῃς;

— Προσεπάθησα, ὡς λέγεις, ἀλλ' ἐκεῖνος μ' ἐσταμάτησεν:

«— Εἶνε περιττὸν νὰ τὴν κρύψῃς, μοι εἶπε, τὴν ἔχω ἤδη ἀναγνώσει. . . »

Προβιασμένη καὶ τεταραγμένη τὸν ἔβλεπα, χωρὶς νὰ εἰδεύρω τί νὰ τῷ εἶπω. . .

«— Ἐλπίζω, ὅτι μ' ἐνόησες, ἐπανελάθειν ἀνέγνωσα ἤδη αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν. Πρὸ δύο ὥρων τὴν ἐξέθαψα, καὶ ἐγὼ ὁ Ἰδίας πάλιν τὴν ἐκρυψα εἰς τὴν θέσιν της, φροντίσας νὰ γράψω ἐκ νέου ἐπὶ τῆς ἀμμου τὴν λέξιν, ἣτις ἔμελλε νὰ σὲ εἰδοποιήσῃ, ὅπως περιέλαθον ἀφεύκτως τὸ πολύτιμον αὐτὸ ἔγγραφο εἰς χεῖράς σου. Τώρα κανὲν ψεῦμα δὲν δύναται νὰ σὲ σώσῃ ἀπὸ τὴν παγίδα. Χθὲς εἶδες κρυφίως τὴν Ἄνναν Κάδερικ, καὶ σήμερον κρατεῖς ἀνὰ χεῖρας τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ὅποιαν σοῦ ἔγραψεν. Ἐκείνην δὲν τὴν ἔχω εἰς τὰς χεῖράς μου, ἀλλὰ σὺ εὐρίσκεισαι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Δός μου τὴν ἐπιστολὴν».

Καὶ ἤλθε πλησίον μου· ἐγὼ ἤμην μόνη, Μαριάννα· τί ἠδυνάμην νὰ πράξω; Τοῦ τὴν ἔδωσα.

— Τί εἶπε, ἀφοῦ τοῦ τὴν ἔδωσες;

— Κατ' ἀρχὰς δὲν εἶπε τίποτε. Μὲ ἤρπασεν ἐκ τοῦ βραχίονος, μὲ ὠδήγησεν ἐν τὸς τῆς καλύβης καὶ περιέφερε τὸ βλέμμα περίξ, πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα, ὡς νὰ ἐρωθεῖτο μὴ τὸν ἴδῃ ἢ τὸν ἀκούσῃ τις. Εἶτα, σφίγγων τὸν βραχίονά μου διὰ τῆς χειρὸς του, καὶ ὁμιλῶν σιγὰ:

«— Τί σοῦ εἶπε χθὲς ἡ Ἄννα Κάδερικ;» μὲ ἠρώτησε, «θέλω τὰ πάντα νὰ μάθω, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους».

— Καὶ τοῦ τὸ εἶπες;

— Ἦμην μόνη μετ' αὐτοῦ, Μαριάννα! . . ἡ χεὶρ του σκληρῶς ἐσφιγγε καὶ εἶχε καταστήσει πελιδνὸν τὸν βραχίονά μου. Τί ἤθελε; νὰ πράξω;

— Ὁ βραχίον σου φέρει ἀκόμη τὸ σημεῖον; . . Ἄφῃσέ με νὰ τὸν ἰδῶ.

— Πρὸς τί αὐτὴ ἡ περιεργία σου;

— Θέλω νὰ τὸν ἰδῶ, Λαύρα, διότι ἡ ὑπομονή μας πρέπει νὰ ἔχῃ ὄρια καὶ πρέπει ἀπὸ σήμερον νὰρχίσῃ ἡ ἀντίστασις μας. Τὸ ἔχνος αὐτὸ εἶνε ὕπλον, ὅπερ δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν κατ' αὐτοῦ. . . Δεῖξέ μου τὸ εὐθύς. Μίαν ἡμέραν ἴσως, ἐὰν συμβῇ τίποτε, θὰ δυνηθῶ νὰ ὀρκισθῶ, ὅτι τὸ εἶδα.

— Ὡ, Μαριάννα! . . . μὴ μοῦ λέγῃς αὐτὰ! . . . τώρα ὁ βραχίον μου δὲν μοῦ πονεῖ πλέον.

— Δεῖξέ μου τὸν.

Μοῦ ἔδειξε τὰ ἔγχα, ἀτινα δὲν ἦσαν τῷ ὄντι τοιαῦτα, ὥστε νὰ ὀδύνηται τις καὶ νὰ παραπονηθῇ δι' αὐτὰ. Λέγεται κοινῶς, ὅτι ἡμεῖς αἱ γυναῖκες εἴμεθα καλλίτεραι ἢ χειρότεροι τῶν ἀνδρῶν. Ἐὰν ὁ πειρασμὸς τῆς ἐδικήσεως, ὅστις εἰς πολλὰς γυναῖκας παρουσιάσθη κατὰ τὴν ζωὴν των καὶ ἴσχυσε νὰ τὰς παρασύρῃ, ἐπήρχειτο καὶ εἰς ἐμὲ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν! . . Χάριτι θεῆς ἡ μορφή μου οὐδὲν τοιοῦτο αἰσθημα ἀπεκάλυψε, δυνάμενον νὰ ἐμπνεύσῃ ἀνησυχίαν εἰς τὴν σύζυγόν τοῦ σίρ Πέρσιβαλ. Τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ πλήρες στοργῆς καὶ ἀθωότητος, ἐνόμιζεν ὅτι ἐφοβούμην καὶ ἐθλιβόμην δι' αὐτὴν καὶ οὐδὲν ἄλλο ὑπώπτευσεν.

— Μὴ ἀποδίδῃς τόσην σημασίαν εἰς τὸ πῶγμα, Μαριάννα, εἶπεν ἀφελῶς καταβιάζουσα τὴν χειρίδα, ἣν εἶχεν ἀνοψάσει· σὲ βεβαιῶ ὅτι τώρα πλέον ὁ βραχίον μουδὲν μοῦ πονεῖ.

— Θὰ προσπαθήσω νὰ σ' εὐχαριστήσω ἀγαπητῇ μου ἀδελφῇ, τῇ εἶπον, καὶ νὰ ὑπομείνω . . . Καλὰ, ἀλλὰ εἶπέ μου, τῷ ὁμολόγησες ὅσα σοὶ εἶπεν ἡ Ἄννα Κάδερικ, πάντα ὅσα διηγήθης καὶ εἰς ἐμέ;

— Ναί, τὰ πάντα. . . Τὰ ἀπῆτε ἐπιτακτικῶς· ἤμην μόνη μετ' αὐτοῦ. . . πῶς ἠδυνάμην νὰ τοῦ τὰ ἀποκρύψω;

— Ὅτε ἐταλείωσες, εἶπε τίποτε;

Μ' ἐκύτταξε καὶ ἤρχιστο νὰ γελάσῃ καθ' ἐαυτὸν μετὰ γέλωτός· πικροῦ καὶ εἰρωνικοῦ:

«— Ἀξιῶ νὰ μὴ μοῦ ἀποκρύψῃς τίποτε, εἶπε. . . Θέλω νὰ μάθω καὶ τὰ λοιπὰ, ἐννοεῖς; . . . καὶ τὰ λοιπὰ».

Τὸν διεβεβαίωσα μετ' ἐπισημότητος ὅτι τῷ εἶχον ἀποκαλύψει ἀνεπιφυλάκτως ὅσα ἐγνωρίζα.

«— Ἀ, μπᾶ! ἀπήντησε· γνωρίζεις περισσότερα ἀπ' ὅσα μοὶ εἶπες, δὲν θέλεις νὰ ὁμιλήσῃς; καλὰ! θὰ σὲ ἀναγκάσω ἐγὼ νὰ τὰ κάμῃς. Ὅσα δὲν θέλῃς νὰ μοῦ εἴπῃς σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ σὲ κάμω νὰ μοῦ τὰ ὁμολογήσῃς διὰ τῆς βίας, ὅταν ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν οἰκίαν».

Μὲ ὠδήγησε διὰ μέσου τῆς δεινροφυτείας, διὰ μιᾶς ἀτραποῦ, τὴν ὅποιαν δὲν ἐγνωρίζα καὶ ὅπου δὲν ὑπῆρχε πιθανότης νὰ σὲ ἀπαντήσω, δὲν ἐπρόφερα δὲ λέξιν ἕως ὅτου ἐφθάσαμεν εἰς τὸ μέρος, ὅπουθεν διεκρίνετο ὁ πύργος. Ἐκεῖ ἐσταμάτησε:

«— Σοὶ παρέχω καὶ νέαν εὐκαιρίαν, μοὶ εἶπε, θέλεις νὰ ἐπωφεληθῇς; Μήπως

ἐσυλλογίσθῃς καλλίτερα καὶ θέλεις νὰ μοῦ εἴπῃς καὶ τὰ λοιπὰ; . . »

Ἄλλο δὲν ἠδυνάμην νὰ πράξω παρὰ νὰ τῷ ἐπαναλάβω τὰς διὰβεβαιώσεις μου. Αὐτὸς κατηράσθη τὴν ἐπιμονήν μου, ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ βαδιζῇ καὶ μὲ ἔφερον εἰς τὸν πύργον.

«— Δὲν δύνασαι νὰ μοὶ ἀπαντήσῃς, μοὶ ἔλεγε· γνωρίζεις περισσότερα, ἀλλὰ δὲν θέλεις νὰ τὰ εἴπῃς· θὰ σὲ ἀναγκάσω ἐγὼ νὰ μοὶ ὁμολογήσῃς τὸ μυστικόν σου, εἶμαι δὲ βέβαιος, ὅτι θὰ ἀναγκάσω ἐπίσης καὶ τὴν ἀδελφὴν σου ἐκείνην, ἡ ὅποια εἶνε συνένόχός σου. Ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ γίνωνται πλέον φλυαρίαι καὶ συνομιασίαι μεταξὺ σας. Δὲν θὰ ἐπανίδητε ἀλλήλας, πρὸ τοῦ νὰ ὁμολογήσῃς τὴν ἀλήθειαν. Θὰ διατάξω νὰ σὲ ἐπιτηροῦν ἡμέραν καὶ νύκτα, ἕως ὅτου νὰ ἐξέλθῃ ἡ ἀλήθεια ἀπὸ τὸ στόμα σου».

Ἐκώφευσεν εἰς ὅσα καὶ ἂν τῷ εἶπα· μὲ ἠνάγκασε νὰ ἐλθῶ τὴν κλιμακὰ καὶ μὲ ὠδήγησε κατ' εὐθείαν εἰς τὰ δωμάτιά μου. Εὔρε τὴν Φανὴν ἐργαζομένην κατὰ παραγγελίαν μου.

«— Θὰ ἐμποδίσω καὶ σὲ ἀπὸ τοῦ νὰ νκιμῇθῃς εἰς τὴν συνομισίαν ταύτην, τῇ εἶπεν· ἀμέσως σήμερον νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ! Ἄν ἡ κυρία σου ἔχῃ ἀνάγκην θαλαμηπόλου, ἀναδέχομαι ἐγὼ νὰ τῇ εὔρω μίαν».

Μὲ ὠθησεν ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ ἔθρηκεν ὡς φρουρὸν ἐκείνην τὴν ἡλίθιον. Ὡ, Μαριάννα! . . . ὠμίλει καὶ ἐφέρετο ὡς προάφρων! δὲν θὰ τὸ πιστεύσῃς, καὶ ὅμως τοιοῦτος ἦτο, ὅπως σοὶ λέγω!

— Τὸ ἐνωῶ κάλλιστα, Λαύρα, καὶ τὸ πιστεύω. Εἶνε πράγματι παρ᾽ ἄφρων ὁ φόβος τοῦ ἐνόχου συνειδῶτος τοῦ τὸν καθιστᾷ κατὰ γράμμα ἐκτὸς ἐαυτοῦ. Ἐξ ὅσων μοὶ εἶπες ἀκούομαι τὴν βεβαιότητα, τὴν θετικὴν βεβαιότητα, ὅτι καθ' ἣν στιγμήν ἡ Ἄννα Κάδερικ ἀπεχωρίσθη ἀπὸ σοῦ τόσον αἰφνιδίως, ἐπρόκειτο νὰ μάθῃς ἀπόκρυφον, ὅπερ ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ τὸν ἀξιοπεριφρόνητον σύζυγόν σου. Αὐτὸς νομίζει ἤδη, ὅτι τὸ ἀνεκάλυψε. Ὅσα καὶ ἂν τῷ εἴπῃς, ὅσα καὶ ἂν πράξῃς, ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῇς νὰ ἡσυχάσῃς τὴν δυσπιστίαν, ἣν τῷ ἐμπνέει ἡ συνείδησις τῶν ἀμαρτημάτων του καὶ δὲν θὰ δυνηθῇς νὰ πείσῃς περὶ τῆς εἰλικρινείας σου τὴν φύλην ἐκείνην ψυχὴν. Δὲν λέγω ταῦτα διὰ νὰ σὲ τροχῶ, φιλιτάτη μου· τὰ λέγω διὰ νὰ σὲ πείσω ὅτι εἶνε ἀπολύτως ἀνάγκη νὰ σοῦ ἀνοιξῶ τὰ ὄμματα καὶ νὰ σὲ καταστήσω ἐνήμερον ὡς πρὸς τὴν θέσιν σου, διὰ νὰ σὲ πείσω, ὅτι εἶνε ἀπολύτως ἀνάγκη νὰ μὲ ἀφήσῃς νὰ ἐνεργήσω ὅπως δύναμαι κάλλιον, διὰ νὰ σὲ προστατεύσω ἀπ' αὐτοῦ, ἐνώσω ὑπάρχει εὐνοϊκὴ περίστασις.

Ἡ ἐπέμβασις τοῦ κόμητος Φόσκου μὲ διευκόλυνεν, ὅπως σὲ ἴδω καὶ σοὶ ὁμιλήσω· ἀλλ' ἴσως αὐριον ἢ τοιαυτὴ ἐπέμβασις δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ. Ὁ σίρ Πέρσιβαλ ἀπέβαλε τὴν Φανὴν, διότι ἦτο νεκρὸς ἀγγίχους καὶ μετὰ στοργῆς πρὸς σὲ ἀφωσιωμένη· ἐξέλεξε δὲ ὅπως τὴν ἀναπληρώσῃ γυναῖκα πτωχῶς μὴ μεριμνῶσαν περὶ τῶν συμφερόν-

των σου, ἦτις, ἕνεκα τῆς ἀμβλείας διανοίας της, ἐξομοιοῦται μετὸν μολοσσόν, τὸν προσδεδεμένον δι' ἀλύσεως καὶ φυλάσσοντα τὴν αὐλήν. Ἄδηλον εἰς ποῖα βίαια μέτρα δύναται ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ καταφύγῃ, ἐὰν ἡμεῖς τώρα δὲν ἐπωφεληθῶμεν τῶν πλεονεκτημάτων, ἅτινα ἀκόμη μᾶς ἀπομένουσιν.

— Τί πρέπει νὰ πράξωμεν, Μαριάννα; ὦ! ἂν ἠδυνάμεθα τοῦλάχιστον νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν ταύτην καὶ νὰ μὴ τὴν ἐπανιδώμεν πλέον!

— Ἀκολουθήσῃς, φιλιτάτη μου, τὰς συμβουλὰς μου καὶ ἔσο βεβαία ὅτι δὲν θὰ εὐρεθῆς χωρὶς προστασίαν, ἐνόσω μὲν ἐγὼ σιμᾷ σου.

— Τὴ πιστεύω... τὸ πιστεύω. Ἄλλ' ἐνῶ φροντίζεις περὶ ἐμοῦ, μὴ λησμονῆς καὶ τὴν ἀτυχῆ Φανήν. Καὶ αὐτὴ ἔχει ἀνάγκη συνδρομῆς καὶ παρηγορίας.

— Θὰ φροντίζω πάντοτε περὶ αὐτῆς. Τῆς ὠμίλησα πρὶν ἔλθω ἐδῶ καὶ συνερωνήσαμεν ὅτι ἀπόψε θὰ λάβῃ τινὰς παραγγελίας μου. Αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας ῥίπτομεν εἰς τὸ γραμματοκιβώτιον τοῦ Μπλάκ - οὐάτερ - Πάρκ δὲν εἶνε ἀσφαλεῖς. Ἐχω νὰ γράψω δύο πρὸς τὸ συμφέρον σου· πλὴν αὐταὶ δὲν θὰ περιέλθωσιν εἰς ἄλλας χεῖρας, ἐκτὸς τῶν τῆς Φανῆς.

— Περὶ τίνων ἐπιστολῶν πρόκειται;

— Θέλω πρὸ πάντων, Λαύρα, νὰ γράψω εἰς τὸν συναίτερον τοῦ κυρίου Γιλμωρ, γνωρίζεις ὅτι αὐτὸς μᾶς ὑπεσχέθη τὴν συνδρομὴν του εἰς πᾶσαν δυσκολίαν, ἣτις ἤθελεν ἀναφυῆ. Ὅσον ὀλίγον ἐξφικωμένῃ καὶ ἂν ἦμαί με τοὺς νόμους, εἶμαι βεβαία ὅμως ὅτι αὐτοὶ προστατεύουν πᾶσαν γυναῖκα ἀπὸ κακώσεως, οἷας ἐπέβαλεν εἰς ἡμᾶς ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος. Δὲν θὰ θιξῶ κανὲν περιστατικὸν ἀναφερόμενον εἰς τοὺς λόγους τῆς Ἄννης Κάδερικ, διότι δὲν ἔχω περὶ τούτου βεβαιότητα. Ἄλλ' ὁ δικηγόρος θὰ μάθῃ ὅτι σ' ἐκακοποίησε μωλωπήσας ἕνα τῶν βραχιόνων σου, θὰ μάθῃ ὅτι, ἐξασκῶν βίαν, σὲ περιώρισεν ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ δωματίου. Πρὶν κατακλιθῶ τὴν ἐσπέραν ταύτην θὰ πέμψω τὴν ἐκθεσίαν μου.

— Σκέψου, Μαριάννα, τί σκάνδαλον καὶ τί θόρυβον θὰ προκαλέσης!

— Τὸ σκάνδαλον, κατὰ τὴν γνώμην μου, θὰ μᾶς ὠφελήσῃ. Ὁ σὶρ Πέριβαλ πρέπει νὰ τὸ φοβῆται πολὺ περισσότερον ἀπὰ σέ, καὶ ὁ φόβος του θὰ ἰσχύσῃ ἴσως κάλλιον παντὸς ἄλλου μέσου νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς σύνεσιν.

Ταῦτα εἰπούσα ἠγέρθη· ἀλλ' ἡ Λαύρα με ἰκέτευσε νὰ μὴ τὴν ἀφήσω.

— Θὰ τὸν ὠθήσῃς εἰς τὴν ἀπελπισίαν, ἔλεγε, καὶ οἱ κίνδυνοί μας θὰ διπλασιασθῶσιν!

Συνησθάνομην κατὰ βάθος τὴν ἀπελπιστικὴν ἀλήθειαν τῶν φρονίμων ἐκείνων λόγων, πλὴν δὲν ἠθέλησα νὰ τὸ ὁμολογήσω ἐνώπιον τῆς ἀδελφῆς μου. Ἐν τῇ φοβερᾷ θέσει, ἐν ἣ διετελοῦμεν, ἄλλη ἐλπὶς καὶ καταφύγιον δὲν ἀπέμενεν ἐκτὸς αὐτῆς με κίνδυνον τοῦ νὰ προκαλέσωμεν μεγαλειτέρας συμφορὰς. Τῇ τὸ ὁμολόγησα,

μετριάζουσα ὅμως ὅπως οὖν τὴν σημασίαν τῆς σκέψεώς μου, διὰ τῶν λόγων. Ἡ Λαύρα ἤκουσε τὴν ὁμολογίαν μου μετὰ πικροῦ μειδιάματος, ἀλλὰ χωρὶς νάντιτεινῆ. ἠθέλησε νὰ πληροφορηθῆ καὶ περὶ τῆς δευτέρας ἐπιστολῆς, ἣν ἐσκόπευον νὰ γράψω. Ἐπεθύμει νὰ μάθῃ πρὸς τίνα θὰ πειθύνετο.

— Πρὸς τὸν κύριον Φαίρην, ἀπήντησα. Ὁ θεὸς σου εἶνε ὁ πλησιέστερος τῶν συγγενῶν σου καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας. Αὐτὸς ὀφείλει νὰ ἐπεμβῆ καὶ εἶνε ἀναγκαία ἡ ἐπέμβασις του.

Ἡ Λαύρα ἔτεισε θλιβερῶς τὴν κεφαλήν.

— Τὸ γνωρίζω, τὸ γνωρίζω, ἐξηκολούθησα· ὁ θεὸς σου εἶνε ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἀσθενὴς τὸν χαρακτῆρα, ἐγωϊστής, ψυχρῶς ὑπολογίζων τὰ πράγματα. Ἄλλ' ὅπως δήποτε αὐτὸς δὲν εἶνε σὶρ Πέριβαλ Κλάυδ, οὐδ' ἔχει πλησίον του φίλον, οἷος ὁ κόμης Φόσκος. Δὲν περιμένω τίποτε ἀπὸ τὴν κλωσύνην, οὐδ' ἀπὸ τὰ αἰσθήματα τῆς στοργῆς, ἣν ἐνδέχεται νὰ τρέφῃ πρὸς σέ ἢ πρὸς ἐμέ· ἀλλὰ θὰ πράξῃ τὸ κατὰ δύναμιν, διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ὀκνηρίαν του καὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀτομικὴν του ἀνάπαυσιν. Ἄν κατωρθοῦτο μόνον νὰ τὸν πείσω, ὅτι ἡ τωρινὴ ἐπέμβασις του δύναται νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ ἀληθεῖς ἐνοχλήσεις καὶ ἀπὸ ποιάς τινος εὐθύνης, θὰ κατορθώσω παρ' αὐτοῦ ὅπως, χάριν τοῦ ἰδίου αὐτοῦ συμφέροντος, ἀναμιχθῆ εἰς τὰς ὑποθέσεις μας. Γνωρίζω ἐγὼ πῶς νὰ τὸν ἀναγκάσω, Λαύρα! Ἐχω πεῖραν ἐπὶ τοῦ ἐξαιρετικοῦ ἐκείνου χαρακτῆρος.

— Ἐπίτυχε μόνον παρ' αὐτοῦ νὰ με ἀφήσῃ νὰ ἐπιστρέψω ἐπὶ τινὰ καιρὸν εἰς Λίμμεριτζ καὶ νὰ δυνηθῶ νὰ ζήσω ἐκεῖ μαζί σου. Αἰσθάνομαι, ὅτι θὰ εἶμαι τότε εὐτυχῆς, ὅσον καὶ πρὸ τοῦ γάμου μου.

[Ἐστία συνήχεια].

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΞΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνήχεια τῆς Βασιλείσσης Μαργῶ.]

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον].

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὄχι· ἐλπίζω ὅτι μέχρι τῆς αὔριον ἡ θεία χάρις θὰ φωτίσῃ αὐτόν, ὡς ἐφώτισεν ἐμέ. Καλὴν νύκτα, Σαίν - Λύκ, πορεύομαι νὰ δεηθῶ ἀντὶ σοῦ.

— Καλὴν νύκτα, Μεγαλειότατε· πορεύομαι νὰ ὄνειρευθῶ ἀνθ' Ἰμῶν.

Ὁ Σαίν - Λύκ ἤρξατο ν' ἄδῃ τὴν πρώτην στροφὴν ᾄσματος τινος, τὸ ὅποιον ὁ βασιλεὺς εἶχε τὴν ἔξιν νὰ ψάλλῃ, κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς εὐδιαθεσίας του, καὶ ὁ περ ἐπετάχυνε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ βασιλέως, ὅστις ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του, ψιθυρίζων:

— Θεέ μου καὶ Κύριε! δικαίαι ἡ ὀργή σου, ὅτι ὁ κόσμος προβλίνει ἀπὸ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ χεῖρον.

Η'

Πῶς ὁ βασιλεὺς ἐφοβήθη διότι ἐφοβήθη, καὶ πῶς ὁ Σχικὸς ἐφοβήθη, διότι ἐφοβήθη.

Ὁ βασιλεὺς, ἐξελθὼν τοῦ θαλάμου τοῦ Σαίν - Λύκ, εὗρε πᾶσαν τὴν αὐλήν συνηγμένην, κατὰ τὰς διαταγὰς του, εἰς τὸν μέγαν περίβολον.

Ἀπένειμε, λοιπόν, χάριτάς τινας πρὸς τοὺς φίλους του, ἀπέστειλεν εἰς τὰς ἐπαρχίας τὸν δ' ὦ, τὸν δ' Ἐπερώνων καὶ τὸν Σχομβέργ, ἠπειλήσεν τοὺς Κουέλον καὶ Μωζιρόν, ὅτι θὰ ὑπέβαλλεν αὐτοὺς εἰς δίκην, ἐὰν ἤριζον ἐκ νέου μετὰ τοῦ Βουσύ, πρὸς τὸν ὅποιον ἔτεινε τὴν χεῖρά του, ἵνα οὗτος ἀσπασθῇ αὐτήν, καὶ ἐκράτησεν ἐνηγκαλισμένον ἐπὶ πολὺ τὸν ἀδελφόν του Φραγκίσκον. Ὡς πρὸς δὲ τὴν βασιλίσσαν, εἰδείχθη ἀρειδιῆς περιποιήσεων καὶ ἐπκίνων, ὥστε οἱ περσιῶτες συνέλαβον χρηστὰς ἐλπίδας διὰ τὴν διαδοχὴν τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας.

Ὁ ἦττον, ἡ συνήθης ὠρα τοῦ ὕπνου προσήγγιζεν, ἀλλ' ἕκαστος εὐχερῶς ἐνόει, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἤθελε νὰ παρατείνῃ, ὅσον ἔνεστιν, αὐτήν. Ἐπὶ τέλους, ὁ κώδων τοῦ ὠρολογίου τοῦ Λούβρου ἤχησε δεκάκις, ὁ δ' Ἑρρίκος ἔφερε περὶ ἑαυτὸν τὸ βλέμμα, ὅπως ἐκλέξῃ μεταξὺ τῶν φίλων του ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὅποιον ν' ἀναθέσῃ τὴν λειτουργίαν ἀναγνώστου, τὴν ὁποίαν ὁ Σαίν - Λύκ εἶχεν ἀποποιηθῆ.

Ὁ Σχικὸς παρετήρει αὐτόν, μετὰ δὲ τῆς συνήθους αὐτῷ τόλμης:

— Καλέ, τῷ λέγει, ἀπόψε φαίνεσαι, ὅτι με κάμνεις τὰ γλυκὰ μάτια, Ἑρρίκε. Μήπως θέλεις νὰ ἰδρῶσης κανὲν μοναστήριον με εἰσόδηκα δέκα χιλιάδων λιτρῶν; Διάβολε! τί ἡγούμενος θὰ γίνω! Δός, τέκνον μου, δός.

— Ἐλθετε μαζί μου, Σχικῶ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Καλὴν νύκτα, κύριοι, ὑπάγω νὰ κατακλιθῶ.

Ὁ Σχικὸς ἐστράφη πρὸς τοὺς αὐλικούς, συστρίψας δὲ τὸν μύστακά του καὶ μετὰ χαιρεστάτης στάσεως:

— Καλὴν νύκτα, κύριοι, εἶπε, παρωδῶν τὴν φωνὴν τοῦ Ἑρρίκου, ὑπάγωμεν νὰ κατακλιθῶμεν.

Οἱ αὐλικοὶ ἔδηξαν τὰ χεῖλη των καὶ ὁ βασιλεὺς ἠρυθρίασεν.

— Ἐμπρὸς ὁ κομμωτῆς μου, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὁ κουρέυς μου, ὁ θεράπων μου, ἀλλὰ πρὸ παντὸς, φέρετε τὴν ἀλοιφήν.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, τίποτε ἀπ' αὐτά, εἰσερχόμεθα εἰς τὴν τεσσαρακοστὴν καὶ διατελῶ ἐν μετανοίᾳ.

— Λυπούμαι διὰ τὴν ἀλοιφήν, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

Ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ γελωτοποιὸς εἰσῆλθον εἰς τὸν γνωστὸν ἡμῖν κοιτῶνα.

— Ἄ! Ἑρρίκε, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἐγὼ, λοιπόν, εἶμαι ὁ εὐνοούμενος; Εἶμαι ὁ ἀπαραίτητος; Εἶμαι, λοιπόν, πολὺ ὠραῖος, ὠραιότερος τοῦ Ἐρωτος Κουέλου;

— Σιωπῆ! γελωτοποιεῖ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς· ὑμεῖς δ' οἱ ἐπὶ τοῦ στολισμοῦ ἐξέλθετε.

Οἱ θεράποντες ὑπήκουσαν καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη ἐκ νέου. Ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ Σχικῶ

ἔμεινον μόνοι. Ὁ Σχικὸς παρετήρει τὸν Ἑρρικόον μετὰ τινος ἐκπλήξεως.

— Διατί τοὺς ἀποπέμψεις; ἠρώτησεν ὁ γελωτοποιός. Ἀκόμη δὲν μὰς ἤλειψαν. Μήπως σκέπτεσαι νὰ με ἀλείψης με τὴν βασιλικὴν χεῖρά σου; Εἶναι καὶ αὐτὸ πράξις μετανοίας ὡς πᾶσα ἄλλη.

Ὁ Ἑρρικός δὲν ἀπεκρίθη. Πάντες εἶχον ἐξέλθει τοῦ κοιτῶνος, οἱ δὲ δύο βασιλεῖς, ὁ φρόνιμος καὶ ὁ παρὰφρων, παρετήρουν ἀλλήλους.

— Ἄς προσευχηθῶμεν, εἶπεν ὁ Ἑρρικός.

— Εὐχαριστῶ, ἀνεφώνησεν ὁ Σχικὸς δὲν εἶναι πολὺ διασκεδαστικόν. Ἐὰν μ' ἐκάλεσας δι' αὐτό, προτιμῶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν προτέραν κακὴν συντροφίαν μου. Καλὴν νύκτα, τέκνον μου, καλὴν νύκτα.

— Μείνατε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— ὦ! ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Σχικὸς, αὐτὸ λέγεται τυραννία. Εἶσαι δεσπότης, Φάλαρις, Διονύσιος. Ἐγὼ ἀνῶ ἐδῶ ἔλην τὴν ἡμέραν, μ' ἔκαμες νὰ σχίσω τὰ νῶτα τῶν φίλων μου με τὸν βοῦρδουλαρ, ἀπόψ' ἔξαναρχίζομαι. Διάβολε! Νὰ μὴ ἔξαναρχίσωμεν, Ἑρρῖκε. Εἴμεθα μόνον δύο καὶ μεταξὺ δύο κάθε κτύπημα... κτυπᾷ.

— Σιωπήσατε, ἄθλιε, φλύαρε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, καὶ σκέφθητε νὰ μετανοήσητε.

— Ὁραῖα! ὀρίστε μὰς. Νὰ μετανοήσω ἐγὼ. Καὶ διὰ τί πράγμα; Διότι ἔγεινα ὁ γελωτοποιός ἐνός καλογήρου; Πιστεῦω, Κύριε, καὶ ὁμολογῶ, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ἁμαρτία μου, ἡ ἁμαρτία μου, ἡ μεγαλύτερα ἁμαρτία μου.

— Μὴ βλασφημίας, δυστυχῆ! μὴ βλασφημίας, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Μὰ προὔτιμων, εἶπεν ὁ Σχικὸς, νὰ εἶμαι ἐντὸς τοῦ κλωθοῦ τῶν λεόντων ἢ τῶν πιθήκων παρὰ εἰς τὸν κοιτῶνα μονομανοὺς βασιλέως. Ὑγείαινε, ἀπέρχομαι.

Ὁ βασιλεὺς ἀφῆρσε τὴν κλειδα τῆς θύρας.

— Ἑρρῖκε, εἶπεν ὁ Σχικὸς, σὲ εἰδοποιῶ, ὅτι ἔχεις τὸ ἦθος ἀπαίσιον καὶ ὅτι, ἐὰν δὲν με ἀφήσης νὰ ἐξέλθω, θὰ φωνάζω, θὰ καλέσω εἰς βοήθειαν. θὰ σπάσω τὴν θύραν καὶ τὰ παράθυρα. Ὅχι, παίζομεν!

— Σχικὸς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετὰ μελαγχολικωτάτης φωνῆς, Σχικὸς, φίλε μου, καταγράσαι τῆς θλίψεώς μου.

— Ἄ! ἐννοῶ, εἶπεν ὁ Σχικὸς, φοβεῖσαι νὰ μένης ὀλομόναχος; τοιοῦτοι εἶναι οἱ τύραννοι. Κτίσον δῶδεκα κοιτῶνας ὡς ὁ Διονύσιος ἢ δῶδεκα ἀνάκτορα, ὡς ὁ Τιθέριος. Ἐν τῷ μεταξύ, λάβε τὸ μακρὸν ξίφος μου καὶ ἄφες με νὰ λάβω τὴν θήκην εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς λέξεως: φοβεῖσαι, ἀστραπὴ διήλθε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἑρρικού; μετὰ δὲ τοῦτο, καταληφθεὶς ὑπὸ παραδόξου ῥίγους, ἠγέρθη καὶ περιήλθε τὸν κοιτῶνα.

Τοιαύτη παραχῆ καὶ ὠχρότης εἶχε καταλάβει τὸν Ἑρρικόον, ὥστε ὁ Σχικὸς ἤρχισε νὰ θεωρῆ αὐτὸν πραγματικῶς ἀσθενῆ, ἀφοῦ δὲ τὸν εἶδε νὰ περιέλθῃ τρίς ἢ τετρακτὶς τὸν κοιτῶνα, εἶπεν αὐτῷ:

— Ἄς ἴδωμεν, τέκνον μου, τί ἔχεις;

διηγήθητι τὸν πόνον σου εἰς τὸν φίλον σου Σχικὸς.

Ὁ βασιλεὺς, σταματήσας ἐνώπιόν τοῦ γελωτοποιοῦ καὶ παρατηρῶν αὐτόν:

— Ναί, τῷ εἶπεν, εἶσαι φίλος μου, ὁ μόνος φίλος μου.

— Ὑπάρχει, εἶπεν ὁ Σχικὸς, ἡ ἡγουμενία τοῦ μοναστηρίου Βαλανσαί, ἡ ὁποία εἶναι κενή.

— Ἀκουσον, Σχικὸς, εἶπεν ὁ Ἑρρικός εἶσαι ἐχέμιθος;

— Εἶναι καὶ ἐκεῖνη τῶν Πιθιδιέρων, ὅπου τρώγουν τόσον καλὰ παστίτσι ἀπὸ μαλάχας.

— Περὶ τὰς εὐτραπελίας σου, ἐξηκολούθησεν ὁ βασιλεὺς, εἶσαι ἀνὴρ γενναῖος.

— Τότε μὴ με κάμης ἡγούμενον, ἀλλὰ συνταγματάρχην.

— Καὶ δύνασαι ἐπίσης νὰ δώσης καλὰς συμβουλάς.

— Τότε, μὴ με διορίσης συνταγματάρχην, ἀλλὰ σύμβουλον. Ἄ! ὄχι, ἐσκέφθην ὀριμότερον, προτιμῶ τὴν ἡγουμενίαν ἢ τὸ σύνταγμα. δὲν θέλω νὰ γενῶ σύμβουλος, διότι θὰ εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ἔχω πάντοτε τὴν αὐτὴν με τὸν βασιλέα γνῶμην.

— Σιωπήσατε, σιωπήσατε, Σχικὸς, ἡ φοβερά ὦρα πλησιάζει.

— Τί; σ' ἔξαναπιάνει; εἶπεν ὁ Σχικὸς.

— Θὰ ἴδῃτε, θ' ἀκούσητε.

— Τί νὰ ἴδω καὶ ν' ἀκούσω;

— Περιμένετε καὶ τὰ πράγματα θὰ σὰς ἐξηγήσωσι τὰ πάντα.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν περιμένω τί λυσσαμένον σκυλί εἶχε δαγκάσει τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα σου, τὴν νύκτα, ὅπου ἐγεννήθης;

— Σχικὸς, εἶσαι ἀνδρείος;

— Τὸ καυχῶμαι ἀλλὰ δὲν ἐχέτω τὴν ἀνδρείαν μου ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν. Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Πολωνίας κραυγάζῃ τὴν νύκτα τοιοῦτοτρόπως, ὥστε νὰ προξενῇ σκάνδαλον εἰς τὸ Λουβρον, ἐγὼ ὁ ἀδύνατος ἴσως δὲν τιμῶσω τὰ δῶματά σου. Ὑγείαινε, Ἑρρῖκε, κάλεσον τοὺς ἀξιωματικούς τῶν φρουρῶν σου, τοὺς Ἐλβετούς σου, τοὺς θυρωρούς σου, καὶ ἄφες με νὰ πάρω τὸν ἀέρα μου φοβεῖσμαι τὸν ἀόρατον, τὸν ἀγνωστον κίνδυνον.

— Σὰς διατάττω νὰ μείνετε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἐπιτακτικῶς.

— Ὅριστε εὐχρηστος κύριος, ὁ ὅποιος θέλει νὰ ἐξουσιασῇ τὸν φόβον ἐγὼ φοβοῦμαι, φοβοῦμαι, σοὶ λέγω βοήθειαν! φωτιᾷ! φωτιᾷ!

Ὁ Σχικὸς, ὅπως ἀποκρούσῃ τὸν κίνδυνον, ἀνῆλθεν ἐπὶ τινος τραπέζης.

— Ἐλα, ἀνόητε, εἶπεν ὁ βασιλεὺς ἀφοῦ ἔνα σιωπήσης, εἶναι ἀνάγκη νὰ σοὶ ἀφηγηθῶ τὰ πάντα, ἀκουσον.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ Σχικὸς, τρίβων τὰς χεῖράς σου, κατερχόμενος δὲ τῆς τραπέζης μετὰ προφυλάξεως καὶ σύρων τὸ μακρὸν ξίφος του ἀφοῦ θὰ προειδοποιηθῶ, ἔχει καλῶς, διηγήθητι, τέκνον μου. Φαίνεται, ὅτι θὰ εἶναι κανεὶς κροκόδειλος, αἶ; Διάβολε! ἡ λεπίς εἶναι καλὴ, διότι μεταχει-

ρίζομαι αὐτὴν νὰ λεπτύνω τὰ κέρατά μου καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα καὶ τὰ κέρατά μου εἶναι σκληρά. Ἐλεγες, λοιπόν, Ἑρρῖκε, ὅτι εἶναι κροκόδειλος;

Ὁ Σχικὸς ἐκάθησεν ἐπὶ μεγάλου ἀνακλίντρον καὶ ἔθεσε μεταξὺ τῶν μηρῶν του γυμνὴν τὴν λεπίδα τοῦ ξίφους του, περὶ τὴν ὁποίαν περιέπλεξε τὰς κνήμας του, ὡς οἱ ὄφεις, σύμβολον εἰρήνης, περιπλέκουσι τὸ κηρύκειον τοῦ Ἑρμού.

— Τὴν τελευταίαν νύκτα, εἶπεν ὁ Ἑρρικός, ἐκοιμήμην...

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ Σχικὸς.

— Αἰφνης, πνοή τις διέτρξε τὸ πρόσωπόν μου.

— Ἦτο τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον ἐπέιναι, εἶπεν ὁ Σχικὸς, καὶ ἔγλυψε τὴν ἀλοιφήν σου.

— Ἦμιαφυπνίζομαι καὶ αἰσθάνομαι τὸ γένειόν μου ἀνορθούμενον ὑπὸ τὸ προσωπειόν μου.

— Ἄ! μὲ κάμνεις νὰ φοριῶ εὐχρηστος, εἶπεν ὁ Σχικὸς, περιμαζεύομενος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον καὶ στηρίζων τὸν πώγωνά του ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους του.

— Τότε, ἠκολούθησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ φωνῆς ἀσθενοῦς καὶ ὑποτρεμούσης, μόλις ἀκουσμένης ὑπὸ τοῦ Σχικῶ, τότε φωνή τις ἀντήχησεν εἰς τὸν κοιτῶνα μετὰ διακυμάνσεως τόσον θλιβεράς, ὥστε ἐκλόνισε τὸν ἐγκέφαλόν μου.

— Ἄ! ἡ φωνὴ τοῦ κροκοδείλου, βεβαίως. Ἀνέγνωσα εἰς τὰς περιηγήσεις τοῦ Μάρκου Πῶλ, ὅτι ὁ κροκόδειλος μιμνεῖται τὴν φωνὴν τῶν μικρῶν παιδιῶν ἠσύχασον ὁμως, τέκνον μου. Ἐὰν ἐλθῇ, θὰ τὸν φονεύσωμεν.

— Ἀκροάσθητε προσεκτικῶς.

— Διάβολε! εἶμαι ἀκίνητος ὡς κούτσουρον καὶ ἄφρονος ὡς ἰχθύς, ἀπεκρίθη ὁ Σχικὸς.

Ὁ Ἑρρικός ἐξηκολούθησε μετὰ φωνῆς μαλλον ὑποκώφου καὶ πενθίμου:

— Ἄθλιε ἁμαρτωλέ, εἶπεν ἡ φωνή...

— Μπᾶ! διέκοψεν ὁ Σχικὸς, ἡ φωνὴ ὠμίλει. λοιπόν, δὲν ἦτο κροκόδειλος;

— Ἄθλιε ἁμαρτωλέ! εἶπεν ἡ φωνή, εἶμαι ἡ φωνὴ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου.

Ὁ Σχικὸς, ἀναπηδήσας καὶ καθεσθεὶς ὀκλαδὸν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον:

— Ἦ φωνὴ τοῦ Θεοῦ; ἠρώτησεν.

— Ἄ! Σχικὸς, ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρικός, εἶναι φωνὴ φοβερά.

— Εἶναι ὠραία φωνή; ἠρώτησεν ὁ Σχικὸς. Ὁμοιάζει πρὸς ἦχον σάλπιγγος, ὡς λέγει ἡ Γραφή;

— Εἶσαι ἐδῶ; ἀκούεις; ἐξηκολούθησεν ἡ φωνὴ εἶσαι ἐδῶ, ἁμαρτωλέ ἀνευ σωτηρίας; ἀπεράσις νὰ ἐμμεῖνης ἐν τῇ ἀσθεῖαι;

— Ἄ! πραγματικῶς, πραγματικῶς, πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Σχικὸς ἡ φωνὴ ὁμως τοῦ Θεοῦ, νομίζω, ὅτι ὁμοιάζει πολὺ με τὴν φωνὴν τοῦ λαοῦ σου.

— Ἀκολουθῶς, ἐπανέλαβεν ὁ βασιλεὺς, ἐπηκολούθησαν μυρία ἐπιπλήξεις, αἴτινες, σὲ βεβαιῶ, Σχικὸς, ὑπῆρξαν δι' ἐμὲ πολὺ σκληραῖ.

— Ἄλλ' ἀκολουθεῖ, τέκνον μου, εἶπεν ὁ Σχικὸς, διηγήθητι, ἵνα ἐννοήσω ἐὰν ὁ Θεὸς εἶχεν ἀκριβεῖς πληροφροῖας.

— 'Ασεβή! ἀνεφώνησεν ὁ βασιλεὺς, ἐὰν ἀμφιβάλλης, θά σέ τιμωρήσω.

— 'Εγώ! εἶπεν ὁ Σχικῶ, δὲν ἀμφιβάλλω, ἀλλὰ μόνον ἐκπλήττομαι, ὅτι ὁ Θεὸς περιέμενε μέχρι τῆς χθές, ὅπως σ' ἐπιπλήξῃ. Ἀπὸ τοῦ κηρυκτοῦ καὶ ἐντεῦθεν ἐγένετο πολὺ ὑπομονητικὸς. Ὡστε, τέκνον μου, ἐζηκολούθησεν ὁ Σχικῶ, ἐφοβήθη: ὑπερβολικῶς;

— Ὡ! ναι, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Καὶ δικαίως.

— Ἰδρῶς περιέβρεχε τοὺς κροτάφους μου καὶ ὁ μυελὸς τῶν ὀστέων μου ἐπάγη.

[Ἐπειτα σὺ εἶμι α].

Δ.μλ.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΟΨΙΑ

[Διήγημα, μετὰρ. ἐκ τοῦ ἱταλικοῦ ὑπὸ Π. Βίλδη].

[Συνέχεια ἴδε προηγουμένου φύλλον].

Ἄποια μεταβολὴ εἰς τόσον ὀλίγον χρόνον. Ὁ Ἄρθουρος καὶ ἡ Κλοτίλδη δὲν φαίνονται πλέον μόνον νὰ συνδιαλέγονται ἢ νὰ συμβαδίζωσι. Σχεδὸν πάντοτε ἔμενον κεκλεισμένοι εἰς τὰ δωμάτια των, καὶ ἐπειδὴ ὄφειλον ὅπωςδῆποτε νὰ κούψωσι τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς μεταβολῆς ταύτης, ἀμφοτέρωι προσεποιούντο ἀδικασίαν.

Κατὰ τὰς στιγμὰς, καθ' ἃς κατ' ἀνάγκην ἐβλέποντο, προσεπάθουν, ἐφ' ὅσον ἠδύνατο, νὰ προσποιῶνται ἀδιαφορίαν, ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν προσεποιῶντο δὲν κατῴρθουν ἐν τούτοις νὰ ἀνταλλάξωσιν ἐν βλέμμα ἢ μίαν λέξιν τρυφερὰν.

Ὁ ἔρω; ἔχει κρίσιμους στιγμὰς καὶ ὅταν ἀκόμη στέφεται ὑπὸ ἐπιτυχίας καὶ δὲν εὐρίσκη ἐμπόδια, ἀλλ' ὅταν καταπολεμῆται ὑπὸ ἀντερραστοῦ, ὑπὸ τῶν κοινωνικῶν ἀπαιτήσεων ἢ ὑπὸ τῶν νόμων, μεταβάλλεται εἰς παραφροσύνην.

Ἡ μεγαλειτέρα βασάνος δι' αὐτοὺς ἦτο τὸ νὰ μὴ δύνανται νὰ ἐμπιστευθῶσι τὸν πόνον των εἰς οὐδένα ἢ τοῦλάχιστον ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον.

Ἐπρεπε νὰ ἀπαλλαγῶσι τῆς βασάνου ταύτης καὶ χωρὶς ὁ εἰς νὰ λάβῃ γνῶσιν τῶν σχεδίων τοῦ ἑτέρου. Ὁ Ἄρθουρος ἐσκέπτετο νὰ δηλώσῃ εἰς τὸν κόμητα πατέρα του, ὅτι ἦτο διατεθειμένος νὰ τὸν ὑπακούσῃ, ἐὰν ὑπῆρχεν ἀκόμη καιρὸς, οἰονδήποτε καὶ ἂν ἦτο τὸ στάδιον, ὅπερ θὰ τῷ προῦριζεν, ἢ δὲ Κλοτίλδη διελογίζετο νὰ ἐξομολογηθῇ εἰς τὴν μητέρα της καὶ νὰ τῇ ἐμπιστευθῇ ὅτι ἐπεθύμει νὰ ὑπανδρευθῇ. Θυσιάζουσα οὕτω τὴν ζωὴν της, ἤλπιδεν ὅτι ἤθελε κατορθῶσαι νὰ πείσῃ ἑαυτὴν ὅτι ἠπατήθη ὡς πρὸς τὸ αἴτιον τῶν θλίψεων της.

Ἄλλ' ἡ μόνη, ἣτις θὰ ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ τὴν ἐσωτερικὴν ἀγωνίαν τῶν δύο ἐκείνων καρδιῶν, ἦτο ἀκριβῶς ἡ κόμησσα, ἣτις ὅμως, εὐρισκομένη ἀπὸ τινος κληήρης ἕνεκα σοβαρῆς ἀσθενείας, δὲν ἠδύνατο νὰ διατελῇ ἐν γνῶσει τῶν διατρεχόντων. Βραδύτερον δὲ ὅτε εἶχεν αὐτοὺς παρὰ τὴν κλίνην της, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποπτευθῇ τι, καθόσον ἡ λύπη καὶ ἡ θλίψις αὐτῶν ἐδι-

καίολογούντο ἐκ τῆς καταστάσεως αὐτῆς.

Ἡ κόμησσα ἔπασχε ὑπὸ νοσήματος καρδιακοῦ, ἢ δὲ διάρχεια τῆς ἀσθενείας τῆς ὑπῆρξε πολὺ μακρὰ. Ἐλαβε διάφορα στάδια καὶ πολλάκις ἔλαμε τοὺς ἱατροὺς νὰ ἐλπίζωσι καὶ νὰ ἀπελπίζωνται. Ἐβλέπε τὰς δυνάμεις της ἐκλείπουσας ὁσημέραι, καὶ ἐπειδὴ ἐγίνωσκε τὴν σοβαρότητα τῆς νόσου της, εἶχεν ἐντελῶς ἀπελπισθῆ περι τῆς σωτηρίας της.

Ὁ κόμης ἦτο ἀπρηγόρητος καὶ ἐμέμφετο τοὺς ἱατροὺς, διότι, ἐνῶ ἦτο διατεθειμένος νὰ ἐξοδεύσῃ ὅλην τὴν περιουσίαν διὰ νὰ ἰαθῇ ἢ σύζυγός του, δὲν ἠδύνατο οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον νὰ τὴν βοηθήσωσιν.

Ἐδέησε νὰ λαβῶσι τὴν ἀπόφασιν καὶ νὰ παρασκευασθῶσι διὰ τὴν ἐπερχομένην καταστροφὴν.

Ὀλίγα μόνον στιγμὰι ὑπελείποντο εἰς τὴν κόμησσαν. Αὕτη τὸ ἠννόησε καὶ ἐκάλεσε περὶ ἑαυτὴν τὸν κόμητα καὶ τὰ τέκνα της.

Εἶπεν ὅτι εἶχε νὰ τοῖς ἐξομολογηθῇ τι, ὅτι ἦτο ἔνοχος καὶ ὅτι εἶχεν ἀνάγκην τῆς πλήρους αὐτῶν συγχωρήσεως.

Ὁ κόμης οὐδέποτε εἶχεν ἀμφιβάλει περὶ τῆς τιμιότητος τῆς συζύγου του. Διὰ τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ κατὰ τί εἶχε πταίσει ἢ ἀγνή ἐκείνη ψυχὴ, πρὸ πάντων δὲ διατὶ ἤθελε παρόντας τὸν Ἄρθουρον καὶ τὴν Κλοτίλδην.

Ὁ κόμης, μὴ δυνάμενος οὐδὲ λέξιν νὰ προσφέρῃ, τὴν παρώτρυνε διὰ νεύματος καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν νὰ ὁμιλήσῃ.

Ὁ Ἄρθουρος καὶ ἡ Κλοτίλδη, αἵτινες ἠμιλλῶντο τίς νὰ περιποιηθῇ μᾶλλον τὴν μητέρα των κατὰ τὴν ἀσθενείαν της, καὶ αἵτινες ἐν τῇ λύπῃ των εἶχον λησμονήσει πᾶν ἄλλο αἰσθημα, ἐγονάτισαν, ὅπως ἀκούσωσι καλλίτερον, ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου.

Ἡ κόμησσα ὠμίλει μετὰ κόπου καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠναγκάζετο νὰ διακόπτεται. Ἀνεγινώσκοντο ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἡ θλίψις καὶ ὁ πόνος, τὸν ὁποῖον ἐδοκίμαζεν, ἀποκαλύπτουσα τὸ μυστικόν της.

Ὁ κόμης καὶ τὰ τέκνα της ἐφαίνοντο ὡσεὶ ἐκρέμοντο ἀπὸ τῶν χειλέων της, καὶ καθ' ὅσον αὕτη προσέκρινεν εἰς τὴν ἀφήγησίν της, κατὰ τοσοῦτον ἢ ἐκφρασίς των προσώπων αὐτῶν μεταβάλλετο.

Αἱ λέξεις τῆς ψυχορραγούσης παρήγον διάφορον συγκίνησιν εἰς τὰς τρεῖς ἐκείνας καρδίας.

Ἡ κόμησσα διηγῆθη ὅτι, διὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ στίγματος ἀτιμίας τὸ ὄνομα ἐπιφανοῦς οἰκογενείας, συνήνεσε κατὰ τὸν τοκετόν της νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς ἴδιον τὸ νεογνὸν φίλης της—ἣτις ἀπέθανε μετὰ ταῦτα ἄγχαμος καὶ τὴν ὁποίαν καλῶς ἐγίνωσκεν ὁ κόμης—καὶ ὅτι ἐπομένως ἔν μόνον ἐκ τῶν δύο τέκνων, ἄτινα μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης τὴν ὠνόμαζον μητέρα, ἦτο ἰδικόν της.

Ὁδυνηρὰ θέσις! Ὁ κόμης παρετήρει μετὰ πυρετώδους βλέμματος ὅτε τὸ ἔν καὶ ὅτε τὸ ἕτερον ἐκ τῶν δύο τέκνων του.

Τὸ βλέμμα του ἐξέπραζεν ἀγάπην καὶ δυσπιστίαν. Ἐπεθύμει ἵνα ἡ κόμησσα τὸν ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς ἀβεβαιοτήτος, ἀλλὰ συγχρόνως ἠύχετο νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ.

Ὁ Ἄρθουρος καὶ ἡ Κλοτίλδη δὲν ἐτόλμησαν νὰ κινηθῶσι καὶ ἐκ τῆς θέσεώς των. Ἐμειναν ἐκεῖ ὡς ἀπολελιθωμένοι, κάτω νεύοντες καὶ οὔτε ἡ ἀνακπνοὴ των ἠκούετο.

Τι ὑρίσταντο αἱ δύο ἐκεῖναι καρδίαι, εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις.

Ἡ κόμησσα προσέθηκεν, ὅτι μόνον τὸ καθήκον τῆς μητρὸς τὴν ἠνάγκαζε, κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν, νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα, ἀλλ' ἀπήτησε παρὰ τοῦ κόμητος νὰ ὑποσχεθῇ, ὅτι οἰονδήποτε καὶ ἂν ἦτο ἐκ τῶν δύο τὸ ἀληθὲς τέκνον της, θὰ ἐξακολουθῇ νὰ μεταχειρίζεται καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἀμφοτέρωι ὡς πρότερον, καὶ ὅτι δὲν ἤθελεν ἀποδιώξῃ τὸ ἕτερον. Ἐπειτα μετενόησε καὶ ἔνευσεν ὅτι δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὸ ὀνομάσῃ καὶ κατελήθη ὑπὸ τῆς ἀγωνίας τοῦ θανάτου.

Πάντες ἐσιώπων, ὁ δὲ θαλαμὸς ἐκεῖνος ἐφαίνοντο ὅτι κηρυκίτο ὑπὸ τεσσάρων φαντασμάτων. Ἡ συγκίνησις ἦτο τόσούτη εἰς πάντας, ὡστε δὲν ἐπέτρεπεν αὐτοῖς οὐδὲ νὰ διακρούσωσι καὶ.

Αἴφνης ἡ κόμησσα ἀνεγείρεται. Ἐκβάλλει βραγχνώδη στεναγμόν, τείνει ἀμφοτέρωι τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Κλοτίλδης καὶ πίπτει πρηνῆς!

Ἐξέπνευσεν!

Ὅτε, μετὰ ἡμίσειαν ὥραν, ὁ κόμης ἀπεμακρύνετο ἐκ τοῦ πενήθιμου ἐκείνου θαλάμου, ἐνόησεν ὅτι ὁ Ἄρθουρος εἶχε γίνῃ ἀφαντος.

Τὸν ἐζήτησεν εἰς τὰ ἰδιαιτέρω αὐτοῦ δωμάτια καὶ καθ' ὅλον τὸ λοιπὸν μέγαρον, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκετο, οὐδ' ἐγίνωσκε κανεὶς περὶ αὐτοῦ τι.

Ἐκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ τὴν ψυχικὴν λύπην τοῦ κόμητος καὶ ἰδίως τῆς Κλοτίλδης, κατὰ τὰς πρώτας μάλιστα ἡμέρας τοῦ πένθους.

[Ἐπείτα τὸ τέλος.]

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Κ. Δ. Ἀθήνας. Μετ' εὐγνωμοσύνης μάλιστα.—κκ. Ν. Κ. Μ. Ὁδυσσόων, Θ. Τ. Χαλκίδας, Ν. Μ. Μ. Γρίπολι, Δ. Ι. Π. Ἀργαλαστήν, Π. Σ. Βραϊλάν, Β. Μ. Καλάμας. Ἐλήφθησαν βιβλία ἀπεστάλησαν.—κ. Ν. Ζ. Φ. Κων(πολιν. Τόμος Α' «Ἐκ. Μυθ» καὶ βιβλία ἀπεστάλησαν. Ἐγχαριστοῦμεν.—κ. Γ. Ν. Κ. Τραπεζοῦντα. Ἐλήφθησαν Ἀπεστάλησαν ἀνὰ 5 τόμ. «Β». Ἐγχαριστοῦμεν.—κ. Γ. Α. Ρ. Ἰωάννινα. Συναρμόσις ἐλήφθη. Φύλλα ἐλλείποντα καὶ βιβλίον ἀπεστάλησαν.—κ. Δ. Β. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐλήφθη ἀντίτιμον β συναρμόζων παρὰ Δ. «Ἐστίας». Ἐγχαριστοῦμεν. Βιβλία ἀπεστάλησαν.—κ. Π. Α. Α. Ἀθήνας. Προσεχώρι.—κ. Ἰ. Α. Ζέκουνθον. Ἐλήφθησαν.

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων πωλοῦνται:

Ὁ Α' τόμος τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ἀντὶ δοαχ 5. διεδέμενος 7.
Φύλλα τοῦ Α' καὶ Β' ἔτους: τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων. Τὰ «Δύο Λίκνα», μυθιστορία Λιμίλιου Ρισεβούργι, τόμος 4, ἀντὶ δρ. 2. [Ἐλευθ. ταχυδρ. 2. 20.]
«Ἐτεόν», σατυρικαὶ διατριβαί, ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπούργου, λ. 60.
«Τὰ 500,000 τῆς Ἰνδῆς Ἡμερονίδος, μυθιστορημα ὑπὸ Ἰουλιου Βίρν, ληπτά 60.
«Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, ὑπὸ Φωτάκου, ὑπαριστιοῦ τοῦ Κολοκοτρώνη, δρ. 1 [Ἐλευθ. Ταχ. 1. 20].

ΑΘΗΝΗΣ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΟΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3.